

DEN *danske* STJERNE

Nr. 3 · Marts 1969 · 118. Årgang

Det inspirerende budskab

AF ELRAY L. CHRISTIANSEN, Assistent til De Tolvs Råd

De Sidste Dages Hellige bygger ikke templer blot for at de skal beundres for deres arkitektoniske og bygningsmæssige skønhed; de bygger dem heller ikke til brug for almindelige gudstjenester. Templerne bliver opført og særligt indviet til det udtrykkelige formål at administrere det hellige Præstedømmes ordinanser — altsammen til opbyggelse og endowment for Guds trofaste sønner og døtre.

Mange mennesker, endda nogle inden for Kirken, er ikke klar over, at disse tempelordinanser er kommet til os ved åbenbaring fra Herren, som sagde: „Og jeg vil vise min tjener Joseph alt, hvad der hører til dette hus, dets præstedømme og det sted, hvor det skal bygges." (L&P 124:42)

Disse ordinanser inden for Præstedømmet bliver administreret og der belæres om deres formål i hvad der kan betegnes som „lukket åbenbaring", det vil sige, at de ikke åbenbares til den uforberedte verden på den sædvanlige måde. De, som går ind i templet, „hungrende og tørstende", som det hedder, får åbenbaret kundskab og forståelse om deres forhold til Gud, og de lærer hvad de har brug for, for at opnå Guds største gave — evigt liv og ophøjelse sammen med deres kære. Tempelordinanserne giver løfte om evig intellektuel vækst og udvikling, om evige velsignelser og om fortsat forbindelse med dem vi elsker. ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forklaring til omslaget:

På denne måneds omslag vises billeder fra de tysktalende lande, Tyskland, Østrig og Schweiz, som er hjemlande for mange Sidste Dages Hellige.

Øverst til venstre: Det smukke St. Gilken i Østrigs Salzkammergut.

Øverst til højre: Templet i Bern, Schweiz.

I midten til venstre: En middelalderborg højt over Rhinen.

I midten til højre: Den majestætiske Matterhorn hæver sig op mod den schweiziske himmel.

Nederst: Kappel Brücke ved Vierwaldstädter-søen i Luzern, Schweiz.

Fotografiet af Templet i Schweiz er fra Kirkens Informations Service. De andre fotografier er fra Roebild, Frankfurt am Main.

Se artiklen om „Kirken i de tysktalende lande" på side 71. ○

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3 · Marts 1969
118. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

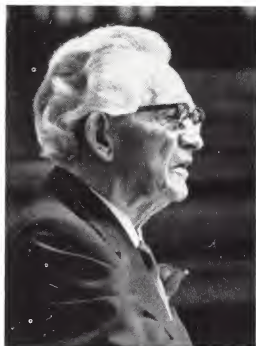
Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Fra foden af et højt bjerg

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Når man er ganske nær ved en begivenhed, har man sommetider tendens til at undervurdere dens betydning og vigtighed. I dag ser vi på de betydningsfulde opdagelser og opfindelser fra den seneste tid som en iagttager, der står ved foden af et højt bjerg og derfor kun ser det delvis. Dets majestætiske skråninger, høje tinder og forhold til de omliggende bjerge er skjult for ens blik. Og dog fylder selv vor begrænsede syn os med forbløffelse. Hvilke store ting er der ikke blevet udført! Hvilke endnu større muligheder i fremtiden! Hvem kan f.eks. måle de materielle fordele, som samfundet kan få af datamaskinen, automobilen, flyvemaskinen eller atomenergien? Eller hvem kan blot forestille sig den endelige virkning på den menneskelige race af det, som vore dages mænd og kvinder udfører inden for lægevidenskaben?

Men ingen af disse ting har imødegået menneskets største behov og dets inderste ønske. Ikke en eneste har endnu åbenbaret det, som mennesket har søgt efter i århundreder. Det vi har brug for — den altid tilstedeværende længsel i menneskets hjerte — er at kende Gud og menneskets forhold til Ham. Mikroskopet har ikke afsløret Ham; teleskopet har ikke opdaget Ham; astronauter og satellitter er ikke trængt ind på Hans enemærker. Kun én begivenhed, som skete for næsten halvandet hundrede år siden, hævder at give menneskesjælen svaret.

Den begivenhed var, at to himmelske væsener viste sig for den unge profet Joseph Smith og afslørede den Evige Faders og Hans Søns, Jesu Kristi personlige identitet. Det skete i foråret i 1820, som svar på drengens brændende oprigtige bøn.

Vi husker følgende fra Profetens vidnesbyrd, som er blevet trykt på mange sprog og forkyndt utallige steder over hele verden: „Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet Han pegede på den anden: „Denne er min elskede Søn. Hør Ham!"" (Joseph Smith 2:17)

Da den unge Joseph fortalte sine naboer hvad han havde set, blev han ikke troet; i stedet for blev han latterliggjort og forfulgt. Som svar på al modstand, erklærede han senere højtideligt: „Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; ... jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det." (Joseph Smith 2:25)

Et sådant vidnesbyrd kunne, hvis det ikke blev understøttet, måske ikke fortjene at blive anerkendt. Dets indhold rummer en så stor betydning for menneskene, at det menneskelige sind til at begynde med ikke kan tro, at en sådan tilsynekomst er mulig. Men Profetens vidnesbyrd understøttes af intelligente vidner, hvis vidneudsagn aldrig er blevet modbevist. Kirken selv, det håndgribelige resultat af den storslåede åbenbaring, står som bekræftende, om ikke direkte bevis på guddommelig inspiration.

Profeten, hans broder Hyrum og millioner andre, som har anerkendt sandheden om den store åbenbaring, bærer vidne om, at frelsesplanen, således som Jesus Kristus åbenbarede den, ganske sikkert fører til en Kristus-lignende karakter. Så virkelig var åbenbaringen for Profeten og Patriar-

(Forts. på side 70)

Vuggesange og varm ris.

AF JANIS HUTCHINSON

Tys nu, min søster græd ikke mere, tys, og jeg vil synge for dig vor moders sang.

Chen klemte sin søsters lille hånd og skyndte sig gennem den forfaldne pagode, løb til den anden side og ud på den øde gade.

Han standsede brat ved et pludseligt ryk i sin arm.

„Rejs dig op og gå, Su Ying, der er ikke så langt igen." Chen sukkede og bøjede sig ned. „Se, din rene kjole har fået en plet. De vil ikke tage dig, hvis du er snavset!"

Idet han rejste sig, trak han søsteren med op, men hun snublede igen og faldt, og han hørte tøjet blive revet i stykker.

„Åh, Su Ying," sagde han skarpt. „Hvad ville vores moder sige, hvis hun var her nu?"

Han sank sammen på noget opbrækket cement, dækkede sit ansigt et øjeblik, sukkede dybt og så så på sin to år gamle søster.

Su Ying's hage dirrede og hendes øjne fyldtes med tårer. „Su Ying sulten!"

Hun begyndte at græde, og Chen dækkede sine ører. Hans ansigt var bedrøvet, og hans øjne afspejlede en sorg, som man ikke burde se hos en tolv års dreng.

Han trak hurtigt Su Ying op på sit skød, holdt sine arme ømt men fast om hende og begyndte at vugge frem og tilbage. Han havde tit set sin moder gøre det, men hans hals snørede sig sammen, og han syntes ikke, at det virkede på samme måde mere, navnlig ikke i de sidste par dage, da Su Ying havde grædt mere og mere.

„Tys nu, min søster, græd ikke mere.
Tys, og jeg vil synge for dig, vor moders sang.
Tys, nu kommer natten,
hvil dig ved mit bryst.
Tys, mit lille baby barn,
Luk dine øjne og sov . . ."

Medens han stadig nynnede, så han ned på sin søsters ansigt, idet han håbede, at vuggesangen denne gang ville virke — måske på dem begge.

Su Ying's gråd gik langsomt over til små hulk og et enkelt hik, medens Chen stadig vuggede frem og tilbage, idet han nynnede den kendte melodi. Hans søsters øjenlåg gled i, og han sukkede tilfreds, denne gang havde det virket.

Vuggesange var rare, tænkte han tilfreds, men han var glad for at han huskede denne for sin søster.

Han så sig omkring og holdt fastere på Su Ying. Han tørrede hendes tårevædede kinder med sit slidte ærme, derpå glattede han hendes kjole, som han havde prøvet at vaske ren dagen før i en spand regnvand. Han rejste sig forsigtigt, medens han holdt Su Ying tæt ind til sit bryst for ikke at vække hende.

Langsomt gik Chen ned ad den lange gade, som var overbestrøet med murbrokker, og kom til udkanten af landsbyen, hvorefter han vadede gennem en mudret rismark. Su Ying rørte på sig og begyndte at græde igen.

„Tys, . . . vi er der lige straks", sagde han og pegede på lyset længere fremme.

Han flyttede hende over i sin anden arm og støttede hende på sin hofte. Su Ying græd stille, lagde sit hoved ned på hans skulder og lukkede øjnene igen.

Da han kom til landsbyen, gik Chen ned gennem den mørke gade og passerede to lasede bønder, som sad foroverbøjet i hjørnet af en forladt bygning. For enden af gaden så han stedet: En stor bygning med et lille skilt over hoveddøren.

Efter at have set sig omkring et øjeblik, drejede han ned ad en sidegade og ind i gyden bag bygningen. Hans skridt var langsomme nu, og hans hals snørede sig sammen, medens han blidt rystede Su Ying.

„Vågn op, lille søster. Nu er vi her."

Han satte Su Ying ved sin side og sank sammen og lænede hovedet mod en mur. Han stirrede tværs over gyden på den enorme buede dør, som markerede enden af hans rejse. Hans hjerte slog hurtigt, som vingerne på en angst fugl.

Han mærkede Su Ying rykke nærmere, og han kikkede ned af den mørke og stille gyde og tilbage på den lukkede dør. Hans stemme lød fremmed, og han talte i en bestemt tone.

„Du må se pæn ud", sagde han. Han tog en lille kam frem og lod den løbe gennem hendes korte sorte hår.

Su Ying smilede til ham og klappede sit hår med de små hænder. Tårer kom frem i Chens øjne, men de blev hurtigt tørret væk igen.

„Din kjole er god nok." Han talte hurtigt medens han glattede folderne ud så godt som han kunne.

Han tog et stykke sammenfoldet papir op fra sin lomme og begyndte langsomt at skrive på det i lyset, der kom ud neden under døren.

„Vil I ikke nok tage jer af min søster. Vore forældre har været døde i mange uger. Jeg er tolv år gammel og kan ikke længere finde noget mad til min lille søster. Jeg har hørt om jeres hus, så derfor bringer jeg Su Ying til jer."

Han gennemlæste brevet to gange og skubbede det blidt ind i Su Ying's hånd.

„Du skal stå der, foran døren." Chen begyndte at gå, men Su Ying gik efter ham.

„Nej, nej, lille søster!" Han skubbede hende blidt

tilbage. „Jeg går kun et øjeblik, vent på mig her, til jeg kommer tilbage." De sidste ord blev siddende i hans hals. Han håbede, at hans forældre engang ville tilgive ham, fordi han nedværdigede dem med denne løgn.

Chen bøjede sig ned og kyssede hendes kind, og rev sig løs fra de små arme, som knugede hans hals. Han snøftede voldsomt, og mærkede samtidigt den søde duft af jasmin. Duften gjorde ham mere rolig, og han prøvede på at smile.

„Lillesøster, vi har en stor velsignelse her." Han pegede på den massive dør i bygningen. „Derinde vil de give dig mad, og du vil ikke græde mere om natten, når du skal sove.

Du vil få en seng — tænk på det, Su Ying — med varme tæpper! Disse venlige mennesker vil se efter dig. Måske de endda vil sende dig til Amerika. Det har jeg hørt er muligt!" Chen bøjede sit hoved lidt.

„Amerika er et stort land, for der har de mange, mange skåle ris — alt hvad du kunne ønske at spise. Og måske en dame — en meget rar dame — vil give dig sko på dine kolde fødder, og sy denne rift i din kjole."

Su Ying så ned på riften, og hendes øjne begyndte at fyldes med tårer. Chen smilede hurtigt og tog hendes hånd.

„Du skal ikke være ked af riften nu. De vil elske dig alligevel, for du er en god lille søster. Måske damen endda vil vugge dig og synge vuggesangen. Chen er ikke så god til den slags. Det er for kvinder at holde små børn og synge vuggesange."

Su Ying stod stadig med brevet knuget i sin hånd, og lyttede tillidsfuldt medens hendes broder fortsatte.

„Jeg har også hørt om megen lykke blandt disse mennesker i Amerika. De har hele familier, som er lykkelige sammen og ved du hvorfor? De er glade fordi deres moder kan synge for dem og sy deres kjoler og lave skåle med varm ris." Han rystede trist på hovedet. „Jeg kan ikke gøre disse ting, Su Ying."

Su Ying så meget alvorlig ud, af sine to år at være, og Chen gik et par skridt tilbage.

„Kære lillesøster", sukkede Chen, „du forstår ikke hvad jeg siger, . . . og du vil ikke kunne huske det." Hans hals gjorde ondt, og det var svært at synke.

„Må du se megen lykke, Su Ying." . . .

Han blinkede hurtigt nogle tårer væk og gik over til døren. Han løftede armen, bankede svagt på og løb så hastigt ned til den anden ende af gyden. Su Ying's øjne blev store, hun gav et hulk fra sig og begyndte at løbe efter ham. Chen drejede hurtigt rundt og sagde vredt:

„Nej, Su Ying, du kan ikke komme med!" Han pegede strengt tilbage til døren.

„Hør nu, lillesøster — der vil straks være nogen der åbner døren. Giv dem papiret . . . se på døren."

Su Ying drejede hovedet et øjeblik, hendes kinder sitrede, og hun så på døren med det gule lys. De få sekunder det tog, var alt hvad Chen behøvede. Hurtigt løb han nogle få meter og dukkede så ind i skyggen af en port.

Chen kikkede ud fra sit skjulested og holdt vejret da døren blev åbnet, og lyset indefra faldt på Su Ying. Chen sank en klump i halsen, da han så Su Ying kikke op på de to damer En af damerne knælede ned foran Su Ying og lagde sin arm blidt om hende. Han vidste, at damen talte blidt til Su Ying, og han mente at kunne se hende smile tilbage. Chen smilede også ganske lidt.

Su Ying rakte brevet frem. Den anden dame tog det, og Chen holdt vejret, medens hun læste det. Damen vendte sig medens hun læste færdigt, og vinkede af en inde i huset. Andre kvinder kom til syne, og Chen kunne høre deres ophidsede stemmer genlyde af forundring og bekymring. Den første dame som stadig knælede foran Su Ying, tog hende blidt i sine arme og gik ind i huset, med de andre efter sig. Døren blev lukket og endnu engang var der stille i gyden.

Chen rejste sig fra sin sammenkrøbne stilling, og sad et øjeblik lænet tilbage mod en stor tønde. Stilheden føltes meget stærkt, og han så ned af den mørke gyde mod stedet, hvor Su Ying sidst havde stået. Han trak sin skjorte sammen, hvor han havde tabt en knap, og børstede et formodet støvfnug væk fra sine bukser.

Chen var glad for, at damen havde lagt sine arme rundt om Su Ying. Han håbede, at hun kunne synge vuggesangen. Han så op. Sølvfloden på himlen var langsomt begyndt at forsvinde medens dagen gryede. Han rejste sig langsomt og gik op ad gaden medens han sparkede til en lille sten.

Afventende drejede han sig et øjeblik og så tilbage mod døren med lyset. Han nikkede svagt. Su Ying havde brug for vuggesange og varm ris. Han tog en dyb indånding og rettede sig så meget han kunne. Nattens skygger forsvandt langsomt med morgenens lys, der nu begyndte at titte frem mellem bygningerne.

Han var glad for, at han havde hørt om huset. Ja, tænkte Chen, dette var virkelig en dag at være taknemmelig for. Han prøvede at føle glæde, men medens han gik ned ad gaden, begyndte han at slæbe på fødderne, og han havde en tom følelse indvendig, der gjorde ondt.

(Forts. fra side 67)

ken, at de uforfærdet beseglede deres vidnesbyrd med deres blod.

Som bidragydende faktor til menneskets kundskab om sit forhold til Guddommen og sin plads i universet, som et middel til at oprette det rigtige forhold mellem mennesker som enkeltpersoner og grupper af mennesker som nationer, som en åbenbaring der peger på vejen til menneskets lykke og fred på jorden, såvel som i de kommende evigheder, må den kendsgerning at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith — sammen med den efterfølgende gengivelse af Præstedømmet og oprettelsen af Jesu Kristi Kirke i dens fylde — anerkendes som en af de største af alle tiders begivenheder.

1

2

3

(1) Missionærer som rejser fra landsby til landsby i 1904. (2) Karl Gottfried Maeser's fødested. Mindepladen blev anbragt den 16. januar 1928. (3) Brigham Young Universitetets grundlægger — Karl Gottfried Maeser — tilsluttede sig Kirken i Tyskland. (4) Søndagsskole-udflugt i Syd-Breslau grenen i 1927.

Kirken i de tysktalende lande

4

AF JAY M. TODD

Redaktør ved Improvement Era

Der er kun få nationer eller folk, som har haft større glæde af den magt, den handel, de uddannelsesmæssige resultater, den videnskabelige glans og de kulturelle resultater som de germanske lande havde i den sidste halvdel af det nittende århundrede og de første år af det tyvende århundrede, de år hvor de unge mormonmissionærer fra det fjerne vesten første gang kom til disse lande.

Selve navnene på germanske folk med deres begavelse og ædle ånd fører tanken hen på mange af menneskets største resultater: Martin Luther, Goethe, Bach, Beethoven, Wagner, Copernicus, Kant og bogstavelig talt snesevis af andre.

I sidste halvdel af det nittende århundrede var Tyskland det ledende land på næsten alle videnskabelige områder, var berømt for sine universiteter, som gjorde landet til et Mekka for studerende verden over, og var respekteret som den mægtigste militære og industrielle magt i Europa. Det var en travl, tillidsfuld nation, som først så sent som i 1871 havde forenet sine byer og stater under Bismarck for at danne et land, som blev kendt som Tyskland — den yngste af alle europæiske magter. I denne malstrøm af intellektuel, industriel og militær stolthed begyndte den Sidste Dages Hellige missionær at så sin sæd af ydmyghed og fred. Såningen var vanskelig.

Det første kendte medlem af Kirken, der satte sin fod på tysk jord, var dog ikke en amerikansk missionær; det var James Howard, en engelsk nyomvendt som rejste til Hamburg for at arbejde i et støberi. På opfordring fra brødrene i England prøvede han at forkynde Evangeliet, men han fandt forholdene sådan, at han den 13. september 1840 skrev til sin kone: „Jeg er en alt for svag skabning til at gøre noget uden dem (brødrene) i Hamburg."

I de næste ti år var der ingen der gjorde noget særligt for at sprede Evangeliet i de germanske lande, selv om Orson Hyde tilbragte ti måneder i Tyskland på sin rejse til Palæstina. Først i 1851 blev den første nedskrevne dåb udført i Tyskland. Selv da havde ordet kun langsom fremgang, og med betydelig modstand fra de regerendes side: først en og så en anden ældste stod over for bandlysning fra en bystat eller lille republik. Indtil 1855, tre år efter at Mormons Bog var blevet udgivet på tysk, havde kun 165 personer sluttet sig til Kirken i Tyskland. Indtil 1854 havde Schweiz ikke gjort det meget bedre — blot 144 omvendte.

Ikke før slutningen af 1860'erne begyndte det at lysne i form af en stor forøgelse af omvendte. I 1868 skrev Karl G. Maeser, en tysk nyomvendt som var kaldet til at præsidere over en mission i Tyskland og Schweiz: „Mange ting i missionen havde i nogen tid peget på en kommende forandring, ligesom når overfladen kruser sig før den kommende brise, og det var tydeligt at en anden ånd var ved at blive indvarslet."

Inden broder Maeser igen vendte tilbage til Utah i 1870 for at lede det nye Brigham Young Akademi i Provo, havde han set 600 personer slutte sig til Kirken, næsten alle i Schweiz. Men den typiske reaktion, som mødte missionærerne, var den som ældste C. W. Wilcken beskrev: „Tyskerne siger de er alt for opvakte til at tro på engles tilsynekomst og mennesker som får åbenbaring i vore dage. Da jeg var i Holsten fik jeg at vide at den slags ting kunne man fortælle indianerne, men ikke oplyste mennesker, de lo ad det."

Og sådan gik det. I modsætning til de tusinder, som sluttede sig til Kirken i England og Skandinavien, var det meget lidt fremgang, sporadiske og ofte kortvarige grene, en apatisk offentlighed, og kølige officielle reaktioner som karakteriserede Kirkens erfaringer i de tysktalende lande indtil århundredskiftet. Især i Schweiz var fremgangen endnu mere sørgelig. I et helt århundrede — fra 1860 til 1960 — var de årlige rapporttal om dåb af nyomvendte lavere end det højeste for et år, nemlig omkring 300 i 1862.

De mennesker, som sluttede sig til Kirken, blev snart klar over, at de, for at kunne opdrage deres børn blandt Sidste Dages Hellige, var nødt til at emigrere til Amerika, et mønster der ofte blev fulgt af de tysktalende Hellige indtil for blot omkring tre årtier siden. Disse beslutninger om emigration blev forstærket som resultat af det tyske økonomiske krak i 1875. Det anslås at efter krakket emigrerede omkring 2½ million tyskere til Amerika.

År efter år ankom nye missionærer, og år efter år nedgik „een fra en by og to fra en slægt" (se Jer. 3:14) i dåbens vande. Men år efter år mødte skjult eller åben fjendtlighed sandhedens budbringere, således som det fremgår af følgende citater fra missionens historier: „Vor ansøgning om at måtte prædike i Baden blev afslået." — 1875. „Præsident Stucki blev arresteret og fik en bøde for at have offentliggjort en pjece." — 1876. „Ældsterne blev sat i fængsel og forvist." — 1880. „De første omvendte døbt i Østrig." — 1883. „Alle de forsamlede blev arresteret i et forsøg på at finde missionærerne. Bøgerne blev konfiskeret." — 1897. „I Sachsen fik ældsterne besked fra politiet, at de ikke måtte afholde nogen søndagsskole, og de måtte heller ikke tillade børn under 18 år at overvære møderne. Tilladelse til at uddele traktater blev også afslået." — 1900.

Det nye århundrede syntes, i hvert fald delvis, at åbne en ny ånd i Tyskland. I 1906 besøgte Præsident Joseph F. Smith, den første af Kirkens præsidenter der rejste udenlands under sin præsidentgerning, Tyskland. Et år senere skrev præsident Serge F. Ballif fra de forenede schweiziske og tyske missioner: „Når jeg rejser fra sted til sted, ser jeg store menneskemasser, som jeg tror er rede for Evangeliet; jeg føler det i mit inderste." Hans indtryk var rigtigt; i de næste tre år sluttede mere end 2500 omvendte sig til Kirken — et tal som slog alle dåbsrekorder fra de tysktalende lande.

Men modstanden mod den fra Amerika kommende Kirke aftog ikke. Fire år senere, den 30. august 1914, nåede et chokerende budskab Tyskland fra Kirkens hovedsæde: „Afløs alle missionærer og træf øjeblikkelige afgørelser for at få dem til London . . . " Næsten 200 missionærer forlod omkring 60 grene i Schweiz og Tyskland og rejste til England. Første Verdenskrig var undervejs.

I august tre år senere opnåede præsident Angus J. Cannon regeringens tilladelse til at besøge Kirkens grene over hele Tyskland. Han skrev: „Uundgåeligt førte krigsskaderne, den krig hvor mange af grenenes funktionærer og andre medlemmer var indkaldt til militærtjeneste, nogle for aldrig at vende tilbage, til at visse grene blev opløst, og til betydelig formindskelse i medlemstal af andre. Det er imidlertid bemærkelsesværdigt, at til trods for dette har de fleste grene, ja, næsten alle, bevaret en vis form for organisation og regnskab over deres medlemmer, og holder møder når og hvor det er muligt . . ." Det var et mønster, som blev gentaget 20 år senere, da Adolf Hitler rejste sig til sin magt som „Der Führer".

I de 20 år mellem de to verdenskrige var Kirkens historie i de germanske lande noget af det bedste den havde været. Da freden endnu engang kom til verden begyndte „Fredens Fyrstes" plan igen at sive ind i de ærliges sind og hjerte. Præsident Serge F. Ballif sagde om den schweizisk-tyske mission i 1920: „Vi har i missionen over 60 missionærer, og de rejser alle rundt uden pung og taske. De er ydmyge, fulde af andagt, rene og uskyldige, villige og rede til at gøre alt hvad der kræves af dem."

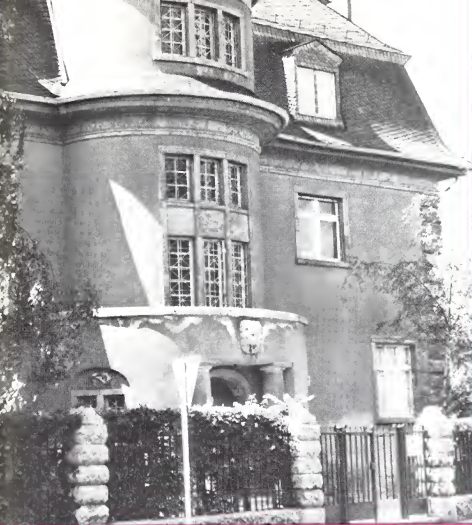
I 1925 blev de germanske missioner delt, således som de var blevet det flere gange tidligere, i den tysk-østrigske mission, med et medlemstal på 6.125 medlemmer, og den schweizisk-tyske mission, med et medlemstal på 5.305 medlemmer — over 11.000 tysktalende Hellige!

Det var et bemærkelsesværdigt grundlag for stadig og sikker fremgang. De tysktalende Hellige fejrede Kirkens hundredeårsdag i 1930 med udstillinger og forevisninger, som trak store skarer til. Over 250.000 traktater om Visdomsordet blev uddelt på en udstilling i Dresden, og i Bern vandt de Hellige mange venner gennem deres Sundheds- og Sportsudstilling. „Aldrig har vi fået gunstigere omtale i den tyske presse", sagde præsident Fred Tadje. Ældste John A. Widtsoe, som dengang var præsident for den europæiske mission, skrev kort derefter om de tyske og schweiziske Hellige: „Ingen er mere trofaste og hengivne i hele Kirken."

Men den ondes kræfter lå ikke på den lade side. Nazisoldater gik parademarch, og regimets holdning over for Kirken viste sig snart. I maj 1933 afbrød nazi-soldater en forsamling af de Hellige, og i samme måned blev to missionærer i en anden del af Tyskland slået af en uniformeret nazist. I 1934 blev Kirkens spejderbevægelse bandlyst på regeringens ordre, og traktaten „Guddommelig myndighed" blev forbudt. Et år senere blev Trosartiklerne af ældste James E. Talmage bandlyst, og eksemplarer af bogen beordret brændt. I 1937 blev tilladelsen til omdeling af traktater trukket tilbage for de fleste af Kirkens andre traktaters vedkommende. Et år senere blev nogle ledende tyske Sidste Dages Hellige sat i fængsel, beskyldt for „højforræderi" fordi de opfyldte deres religiøse pligter. Hitlers skygge var blevet kastet.

Til trods for disse vanskeligheder var retfærdighedens kræfter ikke uden forberedelse til det som skulle komme. Det er inspirerende at læse, at der den 2. juli 1935 blev sendt instruktioner ud til alle missionærer i Tyskland om at finde og indsætte lokale ledere som grenspræsidenter og rådgivere. Herrens trofaste skulle ikke efterlades uøvede i Præstedømmets principper.

Instruktionerne kom ikke et øjeblik for tidligt, for den 25. august 1939 ankom ældste Joseph Fielding Smith fra De Tolvs Råd til Tyskland for at meddele, at alle missionærerne øjeblikkeligt skulle rejse hjem. Og her kommer

1

2

3

4

(1) Kirkens administrationsbygning i Frankfurt, Tyksland. Byggekomitéen, den juridiske afdeling, oversættelsesafdelingen, den genealogiske afdeling og ejendomskontoret har til huse i denne bygning. (2) Præsident Heber J. Grant i Breslau i 1934. Sammen med ham er distriktspræsident Werner Martin Hoppe, dennes søn og 1. rådgiveren i distriktspræsidentskabet Richard Deus. (3) Helmuth Huebner, som var medlem i St. George grenen i Hamburg distrikt, blev den 27. oktober 1942 halshugget af Nazisterne. Han var 17 år. (4) Præsident David O. McKay ved grundindvielsesceromonien til Templet i Schweiz.

en af de mest inspirerende historier fra Anden Verdenskrig. Præsident M. Douglas Wood kaldte en høj, kraftig missionær fra Idaho ind på sit kontor og sagde: „Ældste, vi har 31 missionærer, som er blevet borte mellem dette sted og den hollandske grænse. Det vil være din mission at finde dem og sørge for at de kommer hjem."

Den unge ældste drog af sted med 500 Mark og nogle billetter til Danmark og London og fik at vide, at han fuldstændig skulle følge sin indskydelse. Han steg op i et tog og kørte mod vest uden at vide hvor han skulle hen. Køln var ikke hans bestemmelsessted, men han følte sig tilskyndet til at stå af toget der. Den store station var fyldt med tusinder af mennesker. Hvorledes skulle han finde de forsvundne missionærer? Han begyndte at fløjte „Gør hvad er ret", og i et hjørne af stationen hørte en ældste og et missionær-ægtepar hans kalden og fik hurtigt deres billetter til Danmark.

Den kraftige ældste steg igen op i toget og fortsatte sin mission, og steg ud på grænsestationer i by efter by, når han følte sig inspireret til at gøre det. Ledet af sin inspiration fandt han 17 missionærer, som var i stand til at rejse fra Tyskland samme nat. Kort efter nåede en rapport missionens hovedkvarter, at alle missionærer var ude af Tyskland og i sikkerhed. Ni dage senere erklærede Frankrig og England krig.

Historien om Kirken i Tyskland og Østrig i krigsårene er fuld af inspirerende hændelser. Ingen vovede at tale imod nazisterne, og dog var der tre unge medlemmer af Kirken der gjorde det. Efter at have lyttet til et engelsk radioprogram, trykkede disse unge oplysningerne og uddelte dem på offentlige steder. En af dem, Helmuth Huebner, fik dødsdom for højforræderi og blev halshugget. De andre to blev dømt til koncentrationslejr. I dag er der i Hamburg en bygning til ære for broder Huebner, en Sidste Dages Hellig som vovede at sige sin mening.

Nogle af de gribende historier handler om tyske grenes bestræbelser for at indsamle tøj til andre tyske Hellige, som havde mistet deres ejendele under luftangrebene, som f.eks. Altona Grenens arbejde for de lidende medlemmer i Ruhr-distriktet.

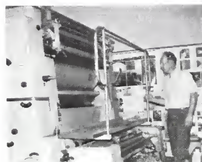
Mange gange i 1943-44, da de Allierede bombede så kraftigt, blev de Hellige inspireret til at forlade deres nadvermøde eller søndagsskole for at forberede sig på luftangreb.

I 1945, henimod krigens slutning, skrev distriktspræsident Willy Deters: „Helvede har åbnet sine brændende porte. Det er næsten umuligt at besøge grenene. Flyvemaskiner angriber ustandselig togene. Om natten kan man ikke finde hvile. Mange af brødrene, som enten er meget unge, 15 år, eller over 50 år, er indkaldt til en organisation, kaldet „Folke-stormtropperne", for at de kan frelse fædrelandet. Fornuften har nu ændret sig til galskab."

Krigen havde høstet sin terror og ødelæggelse, og havde efterladt millioner af tyskere hjemløse og døde. Man vidste at mere end 600 Hellige var blevet dræbt, andre 2.500 savnedes, og mere end 80 % var hjemløse. I Bremen alene mistede 95 % af de Hellige deres hjem.

Hamburg Stavs center

Trykkemaskinen, hvorpå Den danske Stjerne og de andre europæiske landes blade bliver trykt, hos Giese Printing Co. i Offenbach, Tyskland.

En gruppe unge deltagere i en Rhin-tur under ungdoms-konferencen i 1966.

Lankwitz grenens kirkebygning i Berlin. Indviet 1. marts 1964 af præsident Ezra Taft Benson.

Kirken i Selbongen, tidligere Øst-Prøjsen - nu Polen. Der afholdes stadig møder i denne kirke.

Slutscenen fra en dansefestival ved ungdomskonferencen i 1965. Bogstaverne GFV står for GUF.

Der var kun få fødevarer, og i Danzig levede medlemmerne af „ukrudt, katte, hunde, nogle få kartofler og dyreskrog. Da de gamle og syge ikke engang kunne skaffe disse ting, blev det foreslået, at af disse 'fødevarer' skulle der kræves tiende, og i henhold til dette blev en tiendedel af dem givet til de mest trængende." Man behøver ikke give et bedre vidnesbyrd om Evangeliets magt og effektivitet. De trofaste Hellige, som blev prøvet i frygtens, sultens og nødens smeltedigel, og selv var ofre for menneskets værste udtryk — krig — var kendetegnet ved kærlighed og broderskab.

I 1945, da Præsident Heber J. Grant døde, blev der afholdt mindehøjtideligheder i nogle af grenene. I Berlin samledes over 300 Hellige i en sal beregnet til 175. Iblandt dem var talrige Sidste Dages Hellige amerikanske tjenestemænd, både mænd og kvinder. Missionens rapport lyder: „Alle steder var mænd og kvinder i khakiuniform velkomne og man fik dem til at føle sig hjemme. De blev ved døren mødt med et 'Broder (eller søster)?' Når svaret var ja, åbnedes dørene på vid gab. Ordet 'broder' blev en slags nøgleord."

Genopbygningen af en nation, et folk, hjem og familier, ja selv ens eget liv, blev nu det alt drejede sig om. I løbet af nogle måneder var ældste Ezra Taft Benson af De Tolvs Råd i Tyskland for at vurdere medlemmernes velfærdsbehov, og forberede uddeling af tonsvis af klæder og fødevarer til trængende Hellige.

Et år senere sendte de hollandske Hellige en skibsladning kartofler til de tyske Hellige, og hvert medlem modtog 25 pund. Præsident David O. McKay kaldte det „et af de største beviser på sand kristen adfærd, jeg nogensinde har hørt om." Endnu engang kendte Evangeliets bånd ingen nationale grænser.

Snart var Kirkens konferencer på vej: I Stuttgart overværede over 800 personer den vesttyske Præstedømmekonference i 1946, og den østtyske missionskonference havde 11.981 til stede i Leipzig — det største antal der nogensinde har været til stede ved et møde for de Hellige i Europa.

Fra 1947 begyndte nogle få amerikanske missionærer endnu engang at komme til Tyskland. Men deres arbejdsmark skulle snart blive reduceret. Rusland, en af de allierede magter, afslørede sine herskeres onde rænker, da det indførte Berlin-blokaden. Endnu en historie om nægtelse af frihedsbegreberne skulle skrives, og i løbet af kort tid blev Tyskland delt i de to Tysklande, som vi har i dag — Vesttyskland og Østtyskland. Kun i Vesttyskland findes der missionærer som forkynder det gengivne Evangelium i dag.

De forløbne 18 år i de tysktalende missioner er i hovedsagen en delvis gennemgang af Præsident David O. McKay's administration, som har været, kort sagt, forbløffende, og er karakteriseret ved fem stave (Berlin, Hamburg, Stuttgart, Schweiz og Soldater-staven for Europa for tusinder af Sidste Dages Hellige i de amerikanske styrker); seks missioner; et tempel i Schweiz; Kir-

kens europæiske hovedkvarter i Frankfurt for juridiske sager, fast ejendom, bygnings-afdeling, genealogiske kontorer, trykning, oversættelse og distribution; og gunstige forhold til offentligheden, regeringerne og pressen. Præsident McKay satte dette bemærkelsesværdige resultat i gang med sin rejse til Schweiz og Tyskland i 1952. Mange tårer blev udgydt, når „Hav tak for Profeten du sendte" blev sunget med hellig og ærbødig andagt.

Tre år senere var Tabernakelkoret på tourné, bl.a. til Tyskland og Schweiz, og deres sang ved indvielsen af Templet i Schweiz skabte umådelig good-will og viste folk i begge lande mormonfolkets godhed og sømmelighed.

Ved templets åbningsmøde erklærede ældste Benson: „Dette er den største begivenhed i vor Kirke, som er hændt i Europa, siden Evangeliet blev bragt til disse lande for 118 år siden. Der findes ingen større tro i Kirken nogetsteds, end den der er blevet vist af de Hellige i Europa."

I dag nyder omkring 30.000 tysktalende Hellige friheden, bekvemmelighederne og fremgangen som findes i vore dages Tyskland, Østrig og Schweiz. Som andetsteds kan Kirken glæde sig ved voksende god omtale og respekt. Mange europæere lytter til de amerikanske styrkers radiostationer og glæder sig over Tabernakelkorets ugentlige transmissioner.

Som altid symboliseres Kirken ved unge missionærer, som går ud to og to gennem byer og landsbyer. Men i dag er der nye symboler, som kommer til folks bevidsthed — smukke kirkebygninger, stavscentre og prominente Sidste Dages Hellige. En navneliste over Kirkens medlemmer afslører velstående forretningsmænd, dygtige håndværkere, avisredaktører og -journalister, læger, tandlæger, lærere, professorer, arkitekter og kendte personer inden for kunstens område.

Moderne samfærdselsmidler binder disse Hellige i en stærk kæde til Kirkens hovedkvarter, og Generalkonferencernes møder bliver sendt direkte til deres warder og grene. Desuden modtager de tysktalende medlemmer inspirerende og sunde budskaber i Der Stern (Den tyske Stjerne), Kirkens tidsskrift, som i år fejrer sit hundrede års jubilæum. Som en del af det nye 17-sprogede tidsskrift i Kirken, samordnes og redigeres det af Kirkens ledere.

En germansk ungdomskonference, som afholdes hvert andet år, er lige så populær og berømt på sit område som G.U.F.s juni-konference i U.S.A. Det er disse unge, mange af dem unge nyomvendte, som der stilles store forventninger til. Utallige af Kirkens ledere, som har besøgt de germanske lande, har beskrevet de unge medlemmer som værende „nogle af de bedste unge i Kirken," „lige så dygtige og strålende som et hvilket som helst andet sted," „bemærkelsesværdige åndelige og lederskabs-orienterede."

Øjensynligt er det næste kapitel i Kirkens historie i de tysktalende lande netop begyndt. O

Den samme røst

Når myndighedens røst og sprog er det samme som kærlighedens røst og sprog, så bliver det nemmere for et barn at være lydig og udvise alle andre former for behagelig og acceptabel opførsel. At fortælle et barn, at man elsker det, er mange andre ting end at anvende kælenavne og kærtegn, selv om også de er veltalende. Det er ros for opnået resultat. Det er tilladelse til at prøve og opmuntring til at prøve en gang til. Det er anerkendelse, selv om det går langsomt med fremgangen, og det er undladelse af at skamme ud for nederlag. Det er et jublende glad knus, et uventet smil. Det er regler og advarsler, der gives for at hindre sorger og forskrækkelser. Det er en bule man tager sig af, en angst man beroliger, en overraskelse, et lille traktement, en godnat-historie, et lys der må være tændt ude i gangen. Det er tålmodighed, medens et barn lærer de voksnes verdens veje at kende.

(Anonym)

Den Præsiderende Biskop

taler til Ungdommen om

HVEM DE VIRKELIG ER

For adskillige årtier siden var den almindelige kraftkilde bogstaveligt hestekraften. Det var og er stadig et almindeligt syn at se en bonde med et fint spand heste pløje sin mark eller høste hø. En almindelig del af seletøjet er skyklapper, som er sat rundt om hestens øjne, så den ikke kan se til højre eller venstre — kun ligeud. Disse skyklapper gør det lettere at køre og vende hesten.

På lignende måde håber Satan at give folk skyklapper på, så han lettere kan køre rundt med dem. Han håber at gøre folk blinde for forståelsen af hvem de i virkeligheden er. Han ønsker at gøre dem blinde for den kendsgerning, at de levede hos Gud, før de kom ind i dødeligheden, og at de vil leve efter døden under forhold der bestemmes af deres opførsel her i livet. Det er hans håb at få folk til at tro, at dette liv er alt hvad der findes.

Den filosofi, han er talsmand for, blev afsløret af profeterne i Mormons Bog, nemlig: „æd, drik og vær lystig, thi i morgen skal vi dø . . . .“ (2 Nephi 28:7.) Denne filosofi er ved at tage overhånd i dag. Vi læser om og ser nogle unge mennesker, som øder deres liv på narkotika, umoral og alle former for perversitet. Dette gør de uden at være klar over, hvem de i virkeligheden er og hvad de evige følger af deres adfærd vil blive.

Det er ganske tydeligt at Satan kender den magt som et menneske får, når han bliver klar over hvem han virkelig er. Et sådant menneske er i stand til at se livet i et evigt perspektiv, og Satans plan viser sig at være værdiløs og fældende.

Betydningen af at forstå svaret på spørgsmålet: „Hvem er jeg?“ kan ikke undervurderes. Frelserens viden om hvem Han virkelig var, satte Ham i stand til at leve et liv i fuldkommenhed. Selv som meget ung var Han klar over, at Han skulle være i sin Faders hus. (Se Luk. 2:49.)

Frelseren vidste at Han var Guds Søn; Han vidste hvad Hans mission skulle være, og Han handlede i overensstemmelse hermed. Apostlen Johannes hentyder til Mesteren som „Ordet“.

„I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

Dette var i begyndelsen hos Gud.

Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er.

I det var liv, og livet var menneskenes lys.

Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det.

Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed." (Johs. 1:1-5, 14)

Frelseren havde stor magt over det onde og over fristelse, fordi Han vidste hvem Han var.

Dette fører os til direkte at spørge: „Hvem er jeg?"

Vi er Guds sønner og døtre, og vi levede sammen med Ham før vi kom her. Apostlen Paulus bekræfter denne store sandhed: „Ånden selv vidner sammen med vor Ånd, at vi er Guds børn." (Rom. 8:16.)

Da vi er Guds børn, går Paulus videre og siger, at vi er „Guds arvinger og Kristi medarvinger." (Rom. 8:17.) Dette betyder at vi kan blive som Gud, hvis vi „drives af Guds Ånd . . ." (Rom. 8:14), og holder Hans befalinger.

At vi har denne forståelse af hvem vi virkelig er, og hvad vore evige muligheder kan være, gør os til et yderst usædvanligt folk.

Som Peter erklærede: „. . . I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab . . . et helligt folk . . ." (1. Peter 2:9)

Når I forstår hvem I er, adskiller I jer fra verden på samme måde som Mormon, den unge nephitiske general, adskilte sig fra det degenererede nephitiske folk; I skal også være ledere.

En leder er en som har en sand opfattelse og forståelse af formål og hensigter og som stærkt stræber efter dem. I bør være sådanne ledere, for ingen andre mennesker i verden, det være sig unge eller gamle, har den sande opfattelse af formålet med livet, således som I har det som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Udfordringen til jer er den samme som Herren gav Job: „Omgjord som en mand dine lænder . . ." og vind et vidnesbyrd angående svaret på Herrens spørgsmål: „Hvor var du, da jeg grundede jorden?" Og „Sig frem, om du har nogen indsigt", i hvem du virkelig er.

Et af de store eksempler på et menneske, som vandt tillid og styrke ved at få et åndeligt vidnesbyrd om hvem han virkelig var, er den barske fisker, Simon, senere kaldet Peter. Den gang Peter blev kaldet til gerningen kunne han passende være blevet kaldt „uskolet". Han var ofte impulsiv og hovmodig. Og selv om Peter havde været sammen med Frelseren under sin gerning, nægtede han sin forbindelse med Mesteren, da den frygtelige og tragiske time for Kristi dom kom. Efter korsfæstelsen var Peter noget forvirret angående Frelserens missions ydre beskaffenhed; ja, i virkeligheden tænkte han på at vende tilbage til sit fiskeri.

Men til trods for Peters svagheder var Herren klar over, at når han fik den sande evige opfattelse af sin mission, ville han blive en stor og magtfuld leder. Til sidst fik Peter dette vidnesbyrd fra Ånden. Fra det øjeblik blev han en magtfuld leder. I stedet for at vakle og handle uden tillid, stod han frem med stor sikkerhed og vidnede for herskerne og forkyndte Kristus Jesus i gaderne.

I dag prøver Satan ved forskellige midler desperat at forvirre og blænde os, således som han blændede Peter et kort tidsrum. Han håber, at vi vil tænke at de eneste virkelige ting i livet er vore verdslige resultater og fornøjelser. Hvis han kan sløre vort evige perspektiv og få os til at stræbe efter social popularitet for enhver pris, at søge øjeblikkets spænding eller på enhver måde glemme hvem vi virkelig er, har han vundet en stor sejr i kampen mod vor evige fremgang.

På den anden side er det mægtigste angreb, man kan gøre på den ondes magt, et vidnesbyrd om hvem man virkelig er og hvad ens muligheder er ud fra et evigt synspunkt. Der findes ingen større styrke end den, som kommer af at kende livets plan og formål og sammen med dette at være i stand til at svare sine forældre, sin biskop og Herren, at man i enhver henseende er ren og værdig. Hvis dette er sandt har du triumferet over ham, som har blændet meget af verden angående kundskaben om hvem de virkelig er og hvad deres evige muligheder er. ○

ET SKRIFT TIL VOR TID

AF T. EDGAR LYON

Lære og Pagter

Af alle de mange skrifter, der er i de sidste dages Kirkes besiddelse, er Lære og Pagter det eneste, der med rette fortjener benævnelsen „nutids-åbenbaring". Det er sandt nok, at Mormons Bog, Mose Bog og Abrahams Bog er nye i den forstand, at de er generhvervet; men de handler om fortidens fjerne perioder, hvoraf meget er parallelt med Det gamle Testamente. Lære og Pagter er derimod ny i sin oprindelse såvel som i sit budskab. Den er denne genoprettelses-forvaltnings fundamentale Skrift.

Bibelen, Mormons Bog, Mose Bog og Abrahams Bog er allesammen værker af stor værdi; alligevel kan ingen af dem selvstændigt virke som fuldendte vejledere til forståelse af Evangeliet. Den, som ikke i forvejen er kendt med de lærdomme, der findes i Lære og Pagter, vil ikke kunne få mere end et jævnt begreb om mange af Kirkens lærdomme ud fra de fire nævnte Skrifter. Sådanne emner som for eksempel Præstedømmet, dets magt, organisation og virkeområde, dåb for de døde, beskaffenheden af og hensigten med Herrens nadver, Visdomsordet som Herrens sundhedslov, den enkeltes pligt til at forkynde Evangeliet for sin næste, herlighedsgraderne i den tilkommende verden, den rent religiøse nødvendighed af at udvikle sig gennem studium og tro, læren om den evige ægteskabspagt og om evig fremskriden — alle disse begreber får man fuld forklaring om i åbenbaringerne i Lære og Pagter. Med den kundskab, der tilegnes fra disse sidste dages åbenbaringer, er et medlem af Kirken i stand til at studere de andre Skrifter og bogstavelig talt „Læse mellem linjerne" den betydning, der vil være skjult for en læser, som ikke har fået den kundskab. Lære og Pagter har således tjent et dobbelt formål: at åbenbare Guds ord og vilje til menneskene under denne forvaltning, og at virke som en nøgle, der åbner for lærdomme, der kun er svagt eller ufyldestgørende nedskrevet i vore andre Skrifter. Af alle bøger, der kan komme ind under betegnelsen „Skrifter" er Lære og Pagter den, som Sidste Dages Hellige bør søge at gøre sig mest fortrolig med.

Følgende liste over udvalgte afsnit vil kunne være til hjælp som en introduktion for enhver, der ønsker at gøre sig bekendt med budskabet og ånden i dette Skrift fra den nyere tid:

1. *Afsnit 1.* Dette er „Herrens forord" til bogen, hvori der gøres rede for, hvorfor åbenbaringerne blev givet, samt påvises det ansvar, Kristus har lagt på dem, som er medlemmer af Hans Kirke.

2. *Afsnit 4.* Dette afsnit blev givet til profeten Joseph Smith's fader af Profeten selv, og han blev heri kaldet til at udføre missionærarbejde. Det nævner de kvalifikationer og karakteregenskaber, en missionær bør være i besiddelse af. Det har virket som inspirationskilde for mange, der er blevet kaldet til tjeneste for Kirken i denne forvaltning.

3. *Afsnit 13.* Dette korte afsnit indeholder de ord, der blev udtalt, da ordinationen til Det aronske Præstedømme fandt sted.

4. *Afsnit 20.* På den tid, da Kirken blev officielt indstiftet, havde den ingen traktater, ingen brochurer, ingen trosartikler eller andre udtalelser om sin fundamentale trosopfattelse og praksis. Dette afsnit er den første officielle erklæring om Kirkens magt, myndighed, lære og jurisdiktion. Det kunne godt kaldes for „Kirkens forfatning".

5. *Afsnit 25.* Dette afsnit har gjort meget til, at kvinder er blevet anbragt i ledende stillinger i Kirken og til at gøre De Sidste Dages Hellige til „et syngende folk".

6. *Afsnit 42.* Dette afsnit supplerer afsnit 20, idet det indeholder mange formularer, ceremonier, discipliner og funktioner i Kirken.

7. *Afsnit 76.* Almindelig kendt som „Synet om De tre Herlighedsgrader" omtaler dette afsnit i virkeligheden syv forskellige syner, hvoraf de seks er beskrevet i almindelige vendinger, medens det syvende kun lige er nævnt.

8. *Afsnit 87.* Kendes almindeligvis som „Profetien om Borgerkrigen". Denne betegnelse er imidlertid ikke helt nøjagtig. Selv om det forudsiger den krig, nævner det også, at Borgerkrigen kun er begyndelsen til en lang række krige, der vil hjemsøge den menneskelige familie.

9. *Afsnit 88.* Dette er et af de længste og også et af de mest storslåede afsnit af bogen. Det taler om oprettelse af „Profeternes skole" og opstiller det uddannelsesmønster, som Kirken har fulgt al den tid, den har eksisteret. Den større procentdel af vort folk, som søger til high school og college, i sammenligning med hele landet, er resultatet af den vægt, dette afsnit lægger på studium som en nødvendig forberedelse for vort missionærsystem og vore lægmandsledere.

10. *Afsnit 89.* Almindelig kendt som „Visdomsordet", men det ville være bedre at kalde det „Herrens sundhedslov".

11. *Afsnit 93.* Enhver, der prøver på at forstå De Sidste Dages Helliges livsfilosofi, må studere dette afsnit. Det er fundamentalt i sin fortolkning af det evige liv, som det er blevet forkyndt af profeten Joseph Smith.

12. *Afsnit 107.* Dette er det store afsnit om Præstedømmet.

13. *Afsnit 121.* Her er en meget smuk beskrivelse af Præstedømmets magt og ånd.

14. *Afsnit 130 og 131.* I disse to afsnit, der består af uddrag af profeten Joseph Smiths prædikener, findes mange af Kirkens helt mageløse lærdomme, de, der adskiller den fra historisk kristendom som en ny gengivelse af det gamle Evangelium. ○

Tobak

Naturen selv haver indprentet Mennesker Afsky for Tobaksurten, såsom derudi er en unaturlig og modbydelig Smag, som hos U-vante foraarsager Opkastelse, hvorpaa kand vises Prøve paa Børn, og andre, hvis Gane af ond Sædvane ikke er fordærvet.

Hvis een af Maanens eller en anden Planets Indbyggere kom need paa Jorden, og der saae Mennesker hele Timer og undertiden Dage tillige at sue Røg til sig for at blæse den strax ud igien, vilde han fatte sælsomme Tanker om de samme, og ansee dem som daarlige og forstyrrede Creature, helst, naar den tilligemed hørte, at mange af dem leede Mangel paa nødvendig Føde, og tilkiøbte sig saadan Røg for deres Nød-Skilling. Røg-Tobak fører ellers dette med sig, at den skidner Stuer, fordærver og sværter hvide eller malede Vægge, og inficerer Klæder med en stærk og ubehagelig Stank, som længe hænger ved. Hvad Synd angaar, da kand det jo ansees lastværdigt at anvende til Tobaks-Plantager heele gode Jorde, hvorudi Korn og andet, som tjener til Menneskens Føde, kunne saaes. Videre, Tobaks-Røg foraarsager Tørst og udfordrer Øl: Hvorudover de fleste store Tobaks-Smøgere ere ogsaa Drankere. De fleste dårlige Projecter fødes ogsaa af Tobaks-Dunster, hvilke bringe Hjernen i en u-ordentlig Bevægelse.

Ludvig Holberg
(d. 1754)

SØNDAGSSKOLE

For alle

AF REED H. BRADFORD

„Hør, o, I min Kirkes folk, siger Hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne hviler på alle mennesker... Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker... (Lære og Pagter 1:1, 2.)

Sommetider glemmer vi, at hvert eneste menneske er et af vor himmelske Faders børn. Alle mennesker: min ægtefælle, mine børn, alle mænd og kvinder, hvor som helst de er, er mine brødre og søstre. Det er vigtigt, at de allesammen får mulighed for at erfare den vækst, de velsignelser, den frelse, ophøjelse og glæde, vor guddommelige Skaber ønsker, de skal have. Men i denne verden er der mange mennesker, hvem en sådan anledning er nægtet.

Et nul i sneen*

Det begyndte med tragedie en bidende kold februarmorgen. Jeg kørte bagved Milford Corner-bussen, således som jeg gjorde de fleste snevejrsmorgener, når jeg kørte til skole. Den drejede ind til siden og standsede brat op ved hotellet, hvor den ikke havde noget at gøre, og jeg blev ærgerlig, fordi jeg uventet måtte standse op. En dreng tumlede ud af bussen, vaklede, snublede og sank sammen på snedriven ved kantstenen. Chaufføren og jeg nåede ham samtidigt. Hans smalle, hulkindede ansigt var helt hvidt, selv ved siden af sneen.

„Han er død", hviskede chaufføren.

Det varede et øjeblik, inden det gik op for mig. Jeg kiggede hurtigt op på de forskræmte, unge ansigter, der stirrede ned på os fra skolebussen. „En læge! Hurtigt! Jeg ringer fra hotellet...".

„Det er ingen nytte til. Jeg kan godt sige Dem, at han er død." Chaufføren så ned på drengens stille skikkelse. „Han sagde ikke engang noget om, at han følte sig dårlig", mumlede han, „han gav mig bare et let slag på skulderen og sagde dæmpet: ‚Undskyld, men jeg bliver nødt til at stå af ved hotellet.' Det var alt. Høfligt og ligesom undskyldende."

I skolen standsede al fnisende, trampende morgenspektakel, da nyheden fløj ned ad gangen. Jeg passerede en klynge piger. „Hvem var det? Hvem er det, der er faldet død om på vej til skole?" hørte jeg en af dem spørge halvvejs hviskende.

„Jeg ved ikke, hvad han hedder; det er en eller anden dreng fra Milford Corners", lød svaret.

„Jeg kendte ikke drengen"

Sådan lød det også i lærerværelset og i skolebestyrerens kontor. „Jeg ville sætte pris på, om De ville tage ud og fortælle forældrene det", sagde skolebestyreren til mig. „De har ikke telefon, og hvorom alting er, så bør der gives personlig besked fra skolen. Jeg skal nok overtage Deres klasser."

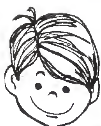
„Hvorfor netop mig?" sprugte jeg. „Ville det ikke se bedre ud, hvis De tog derud?"

„Jeg kendte ikke drengen", indrømmede bestyreren affærdigende. „Og sidste år skrev han Dem på listen som sin yndlingslærer."

Jeg kørte gennem sneen og kulden ned ad den dårlige bjergvej til Evansfamiliens hus og tænkte på drengen, Cliff Evans. Hans yndlingslærer! tænkte jeg. Han har i to år ikke talt to ord til mig! Jeg kunne tydeligt se ham for mig siddende nede på den bageste bænk i min eftermiddags-litteraturklasse. Han kom alene ind i klassen, og han gik alene ud. „Cliff Evans", mumlede jeg for mig selv, „en dreng, der aldrig sagde noget." Jeg spekulerede et øjeblik. „En dreng, der aldrig smilede. Jeg har ikke set ham smile én eneste gang."

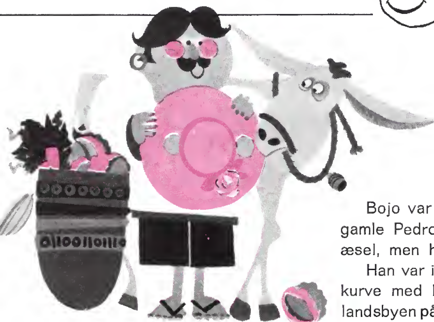
Det store gårdmandskøkken var rent og varmt. På

* „Et nul i sneen" af Jean E. Mizer, National Education Association Journal, Vol. 53, November 1964, pp. 8-10. Denne historie fik førsteprisen på $ 1.000 ved lærernes konkurrence i 1964. Historien er sand, men person- og stednavne er ændret. Anvendt med tilladelse.

BØRNENES SIDER

En historie fra Spanien

Bojos hat

AF SOLVEIG PAULSON RUSSEL

Bojo var et lille æsel, der tilhørte gamle Pedro. Han var ikke et smukt æsel, men han var en god arbejder.

Han var ikke ked af at bære tunge kurve med kål og gulerødder ind til landsbyen på markedsdagene. Han var heller ikke ked af, at de andre æsler i landsbyen havde nyere kurve end han selv, eller at deres grimer var beslået med søm, der lignede sølv.

Han var tilfreds med, at hans egen grime var af reb. Bojo var lykkelig for at være et almindeligt, lille ubetydeligt æsel med en rar herre.

Det vil sige, han var lykkelig indtil Pedro satte den fjollede stråhat på hans hoved.

Det skete på denne måde: Solen var usædvanlig brændende den sommer, og Bojo kunne ikke lide at få de hede stråler på sin pande. Hans øjne, der blinkede mod solens stråler, ville hele tiden lukke sig. Det fik Bojo til at gå med hovedet nær ved jorden, eller til at stikke det ind i hver busk eller skygge, han kunne finde.

Solen varmede også meget på gamle Pedro, der bandt et lommetør-

klæde om sit hoved og sagde: „Jeg skulle have en stor stråhat til at skygge for mit hoved, men jeg kan ikke få råd til sådan en ødselhed. Alle de penge, vi tjener for kålene og gulerødderne, må vi spare til mad og brænde for vinteren. En stråhat er noget man kun har brug for på de hede sommerdage. Er det ikke rigtigt, Bojo?"

Så kom han til at se nærmere på Bojo, der havde lukket sine øjne mod solens stråler, og gamle Pedro sagde: „Bojo, tilgiv mig! Hvor er jeg egoistisk, når jeg kun tænker på mit eget hoved. Det er dig, som trænger til en hat. Du er den, der altid står udenfor. Bojo, jeg vil prøve at få fat i en hat til dig."

Bojo løftede med et ryk sit hoved og åbnede øjnene vidt op ved talen om en hat. Han ville da ikke have en hat. Bare tanken om at dukke op på markedspladsen med en hat på, fik ham næsten til at få kuldegysninger — på trods af varmen. Han havde aldrig set et æsel, der havde hat på, „Jeg vil se latterlig ud", tænkte han. „De andre æsler vil le og hi-hååå, og de vil være fulde af hån og fnisen! Åh, jeg håber, at gamle Pedro glemmer denne dumme idé.

Men gamle Pedro glemte det ikke. Han arbejdede hårdere end nogensinde for at få sine kål og gulerødder til at vokse og blive store, og da de tog til landsbyen de næste to markedsdage, spændte Pedro sit bælte længere ind, og gik så uden at få frokost, for at spare penge til hatten. Så selvfølgelig købte han en.

Den havde en høj puld og en lys og bred skygge. Gamle Pedro klippede forsigtigt to huller i skyggen, så Bojos ører kunne stikke igennem.

ONI OG FRØERNE

En leg fra Japan

Denne tag-fat leg kan leges inde såvel som ude af 4 til 12 personer.

Tegn med en pind omridset af en stor sø; hvis der leges indendørs, tegner man med kridt. Lav kanten af søen meget bugtet med „landtunger", der går ud i søen. Der vælges en til at være Oni. Han skal stå uden for linien, der omgiver søen, og alle de andre børn hopper i søen og er frøer. Oni må ikke komme ned i søen, og frøerne må ikke hoppe ind på landjorden.

Oni løber rundt om søen. Han må gerne gå ud på de smalle landtunger. Han prøver at røre en af frøerne ved at nå dem fra land. Han må ikke træde ud i vandet.

Hvis Oni er hurtig nok, kan han få alle føerne ned i den ene ende af søen, og så kan han nå dem. Efter en frø er blevet taget, skal den forlade søen.

Den frø, der bliver rørt sidst skal være Oni i næste leg.

Hvis Bojo kunne have talt til gamle Pedro, ville han have råbt: „Åh nej! Giv mig ikke den på! Vil du ikke nok lade være?!!"

Gamle Pedro stod bagved og smilede. „Nu vil du få det bedre, min ven", sagde han.

Bojo fik det også meget bedre. Hatten var en vidunderlig hjælp mod solens hede og stråler. Men da han så sit eget spejlbillede i vandtruget, sukkede han: „Jeg ligner et fjollet æsel! Gamle Pedro er så glad; det er en skam at prøve at blive af med hatten efter at han har ofret noget for sig selv for at jeg kunne få den, men jeg *må* prøve. Jeg kan simpelthen ikke have den på til markedet!" Så gned Bojo sit hoved mod piletræerne. Igen og igen gned han hattens skygge mod grenene. Hattens skygge fløj op og ned og til sidst gik kanten af og skyggen gik i stykker. „Jeg vil slide den op", sagde Bojo.

Men da gamle Pedro så den iturevne kant, bandt han et lille stykke ståltråd om, så den ikke kunne slides af igen.

Dernæst slog Bojo den af den knage, hvor den hang om natten. Han hoppede i sin stald, indtil han kunne nå den med bagbenenes skarpe hove, og lavede et hul i pulden ved at stampe på den. Men så sad hatten fast på hans fod, og han måtte sparke så hårdt for at få den af, at hatten fløj uden for hans rækkevidde.

„Nå, nå! Din hat er faldet ned, og du må have trådt på den", sagde gamle Pedro den næste morgen. „Skidt med det. Jeg sætter bare en blomst i hullet, så kan man næsten ikke se det."

Det gjorde han! Og så havde Bojo en stråhat med en stor rød blomst foran.

Mens gamle Pedro pakkede kurvene, prøvede Bojo at få hatteskyggen ned, så han kunne nå den med tænderne, men skønt han skubbede sit hoved op og ned og vrikkede med ørerne og trak sine læber så langt op, som han kunne, kom hatten ikke indenfor hans rækkevidde. Den bevægede sig sammen med hovedet, lige meget hvor meget han prustede og strakte sig.

„Åh, det klør nok på din næse", sagde gamle Pedro, og han kradsede Bojos næse blidt.

„Det er nytteløst! Det er fuldstændigt nytteløst! Jeg kan ikke komme af med den hat. Jeg må prøve på at holde ud, når de andre griner ad mig." Bojo sukkede og drog til marked med nedbøjet hoved.

De andre æsler fnisede sandelig. De lo og vrinskede, men deres herrer troede, at det var fordi de følte sig godt tilpas. „Se, har du nogensinde set lignende? Hvad kan en *så* stor og mægtig skabning have at gøre på vores almindelige marked?! Et æsel med en hat! Oh, la-la! En hat på et æsel! Er der et cirkus et eller andet sted i nærheden? Hvilken herre Bojo dog har!"

Bojo havde forsøgt at holde sig ude af syne, men da han hørte de andre æsler tale nedsættende om gamle Pedro, rejste han sit hoved og marcherede stolt hen foran de andre æsler. Han skrålede højt: „Fjolser! Ikke én af jer har en herre, der ville gøre noget for andre end sig selv og tænke på sit æsels velbefindende! Jeg er stolt af at bære den hat, som gamle Pedro så kærligt har givet mig!"

Og han stampede i jorden med hovene, knejsede med nakken og stod meget rank.

De andre æsler var meget stille. De så spørgende på hinanden.

Da, mens de stod der, kom byens borgmester og hans lille datter hen til dem. Den lille pige så en enkelt gang på Bojo, så løb hun hen til ham. „Det skal være ham her, far", råbte hun. „Æslet med hatten vælger jeg til at bære landsbyens blomster til kongens parade. Lad ham gøre det!"

Borgmesteren smilede. „Ja", sagde han, „et æsel, hvis herre elsker det nok til at give det en hat, må være et værdigt æsel. Det er lang tid siden, jeg har set et æsel med hat, men for meget lang tid siden gav alle gode herrer deres dyr sådan en skygge for solen. Dette æsel skal bære blomsterne."

Således kom Bojo og gamle Pedro til kongens parade med kurve fulde af landsbyens blomster. Og Bojo gik så stolt, at blomsten i hans hat hoppede op og ned, så det så ud som om den ville knække.

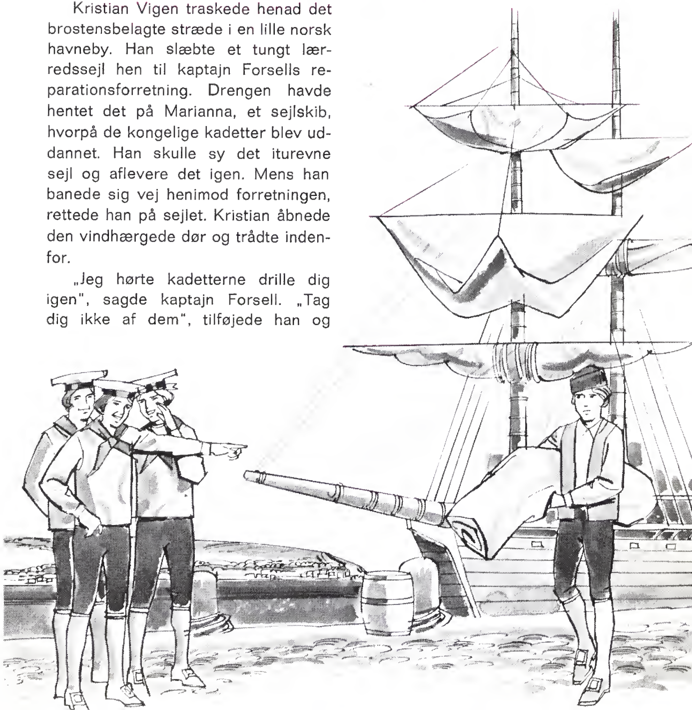

I HAVNEBYEN

AF MADELINE ECCARDT

Kristian Vigen traskede henad det brostensbelagte stræde i en lille norsk havneby. Han slæbte et tungt lærredssejl hen til kaptajn Forsells reparationsforretning. Drengen havde hentet det på Marianna, et sejlskib, hvorpå de kongelige kadetter blev uddannet. Han skulle sy det iturevne sejl og aflevere det igen. Mens han banede sig vej henimod forretningen, rettede han på sejlet. Kristian åbnede den vindhærgede dør og trådte indenfor.

„Jeg hørte kadetterne drille dig igen", sagde kaptajn Forsell. „Tag dig ikke af dem", tilføjede han og

strøg en hvid hårlok bort fra panden. „En dag vil du vise, at du er lige så tapper som din far.“

Kristian satte sig på bænken og begyndte omhyggeligt at arbejde på det iturevne sejl. Medens han syede tætte og lige sting i sejldugen, tænkte han på sin far. Da Kristian ikke var mere end elleve år gammel, havde kaptajn Vigen modtaget en tapperhedsmedalje. Han kunne stadig huske de ord, som kongen havde sagt, idet han dekorerede faderen: „De er den tapreste mand, der sejler på de syv have“.

Mere end noget andet i verden ønskede Kristian at komme til søs ligesom sin far. Han blev nødt til at opgive sin drøm, da hans far ikke vendte hjem fra en langfart. Nu var det hans opgave at passe på sin yngre bror. Om eftermiddagen arbejdede han i reparationsforretningen for kaptajn Forsell.

„Er du ikke kaptajn Vigens søn?“ spurgte en mand, der trådte ind i forretningen med et iturevet sejl i sine stærke hænder.

„Jo“, svarede drengen med stolthed.

„Den modigste mand i Hans Majestæts flåde“, tilføjede den fremmede og nikkede ærbødigt. „Sig mig, hvorfor er du ikke kadet?“ spurgte han og rakte sejldugen over til Kristian.

„Min bror og søster må have en til at se efter dem, medens min mor er på arbejde“, forklarede drengen høfligt.

„Kongen og hans søn vil snart ankomme“, svarede manden, idet han forlod forretningen.

Behændigt reparerede Kristian den lille revne.

„Vær rar at bringe det her sejl tilbage til Marianna, så snart du er færdig“, sagde kaptajn Forsell. „Så kan du holde fri i eftermiddag.“

„Det skal jeg nok ordne“, sagde drengen ivrigt. „Måske vil jeg få kongen at se“, lo han og skyndte sig ud af døren.

Efter at have afleveret sejlet, skyndte han sig hen for at slå følge med den skare der ventede på kongen. Han havde altid boet i denne havneby. Skibene, som sejlede ud og ind, var som gamle venner. Han betragtede fortryllet, hvordan Marianna graciøst lå for anker. Kristian trådte et par meter tilbage for at få et bedre overblik over fartøjet.

Drengen var overvældet af glæde ved synet af kongen, der steg ud af den smukt udskårne karet. Et øjeblik efter hoppede den fem år gamle prins ud af kareten. Den lille fyr stavrede ombord på Marianna og stod og hodt øje med, hvad der foregik. Hans stive hvide skjorte må have været ubehagelig, for Kristian så ham krympe sig et par gange. Prinsen var sandsynligvis som andre børn på hans alder, tænkte Kristian alt imedens han legede med en glat fløjte, som han havde lavet til sin bror Erik.

Kongen begyndte at tale. Kristian betragtede ham beundrende.

Kongen havde kun sagt nogle få ord, da et skarpt skrig skar gennem luften. Den lille prins klyngede sig desperat til bommen, der hang ud over vandet. Der gik et gisp gennem skaren! Alle stivnede i rædsel! Ikke én var i stand til at bevæge sig.

Fordi han tilfældigvis var nærmest, var Kristian klar over, at han måtte handle hurtigt, hvis ikke prinsen skulle falde i vandet. Forsigtigt lænede han sig ud over rælingen. Han kunne føle

træet skære sig i livet. Han tog et dybt åndedrag og strakte sig. Prinsen var for skrækslagen til at bevæge sig. Kristian kunne ikke nå ham uden at kravle ud på bommen. Ville den kunne bære den ekstra vægt? Ville den knække, før han nåede barnet? Kristian mavede sig forsigtigt ud på bommen. Halvvejs ude rakte han sin arm ud og fik fat i kongebarnet. Til trods for sin egen rysten holdt Kristian prinsen fast.

„Du er i sikkerhed nu", sagde han stille, og gav drengen den fløjte han havde lavet til Erik. En eller anden tog hurtigt prinsen ud af hans arme og bar den lille dreng ind i kaptajnens kahyt.

Kristian drog et lettelsens suk, da han var på vej tilbage til forretningen. Da han opdagede en skare udenfor, satte han tempoet i vejret. Måske havde kaptajn Forsell brug for hans hjælp. Menneskene trådte til side, da han kom nærmere.

Kongens stemme drønede: „Hvorfor forlod du Marianna, Kristian Vigen?"

„Jeg hører til her i forretningen", sagde drengen, og bukkede med nedslagne øjne for kongen.

„Er du ikke søn af kaptajn Vigen, den tapreste sømand i mit rige?"

Kristians hjerte bankede vildt! Kongen huskede hans far!

„Du er i sandhed hans søn", fortsatte kongen, „og lige så tapper som din far."

Mængden råbte hurra. Kongen løftede hænderne for at få stilhed og fortsatte: „Og fra dette øjeblik, Kristian Vigen, hører du til på Marianna sammen med de andre kadetter."

„Men hvad med min bror og min søster?" spurgte drengen genert.

„De vil få en anden, der vil tage sig af dem."

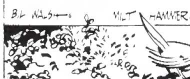
Kristian smilede. Hans ansigt lyste op af glæde. Endelig ville han få oceanbrisen at mærke, når den legede hen over Marianna's dæk. Og mere vigtigt, han ville komme til at tjene sit land, ligesom hans far havde gjort det før ham.

Æsops Fabler

DEN SYGE DYRENES KONGE

en eller anden måde kom jeg til at buse ud med min nyhed. Fru Evans rakte som i blinde efter en stol. „Han har aldrig sagt noget om, at han var utilpas."

Stedfaderen fnyste. „Han har ikke sagt noget om noget som helst, siden jeg flyttede ind her."

Fru Evans skubbede en gryde tilbage på komfuret og begyndte at løse sit forklæde op. „Nej, stop nu lidt", snerrede hendes mand. „Jeg skal værs'go have noget frokost, inden jeg tager til byen. Vi kan ikke gøre noget som helst alligevel. Hvis ikke Cliff havde været så dum, ville han have fortalt os, at han ikke havde det så godt."

„Du er et nul"

Efter skoletid sad jeg på kontoret og stirrede trøstesløs på de optegnelser, der lå udbredt foran mig. Jeg skulle påtegne hans kartotekskort og skrive en kort nekrolog til skolebladet. De næsten tomme kort gjorde, at arbejdet syntes mig latterligt. Cliff Evans, aldrig legalt adopteret af stedfaderen, fem mindre halvbrødre og søstre. Disse magre oplysninger samt listen med de lave karakterer var alt, hvad kortene havde at tilbyde mig.

Cliff Evans var stille kommet ind ad skoleporten om morgenerne og var gået samme vej ud om aftenen — det var alt. Han havde aldrig været medlem af en klub. Han havde aldrig spillet med på et hold. Han havde, aldrig haft en stilling. Såvidt jeg kunne forstå, havde han aldrig lavet én glad, støjende drengestreg. Han havde overhovedet aldrig været „dreng".

Hvordan bærer man sig ad med at gøre en dreng til et nul? Skolens karakteroptegnelser viste mig det. I 1. og 2. klasse ser lærernes notater således ud: „kært, frygtsomt barn", „sky, men ivrig". Men så begyndte angrebet med vidnesbyrdet for 3. klasse. En eller anden lærer havde med god, fast håndskrift skrevet: „Cliff vil ikke tale. Uvillig til at samarbejde. Langsom til at lære." De andre akademiske „får" havde fulgt op med „sløv", „langsom i opfattelsen", „lav intelligenskvotient". De fik ret. Drengens intelligenskvotient var i 9. klasse noteret til 83; men i 3. klasse havde den været 106. Den gik ikke ned under 100 før i 7. klasse. Selv frygtsomme, generte, søde børn har åndelig livskraft. Det tager tid at knække dem.

Jeg gik med tunge skridt hen til skrivemaskinen og skrev i voldsomme vendinger en rapport om, hvad skolegangen havde budt Cliff Evans. Jeg klaskede en kopi ned på bestyrerens skrivebord og satte en anden i det sørgelige, slidte kartotek. Jeg smækkede døren i efter mig med et brag, men det fik mig ikke til at føle mig den mindste smule bedre tilpas. En lille dreng blev ved med at følge mig i hælene, en lille dreng med et spidst, blegt ansigt, en mager fyr i falmede benklæder og med store øjne, der havde stirret og søgt i lang tid — for så til sidst at blive slørede.

Jeg kunne forestille mig, hvor mange gange han havde været den sidste, der blev valgt til parti i en sportskamp, hvor mange gange han overhovedet ikke var blevet spurgt, om han ville være med. Jeg kunne se ansigterne for mig og høre stemmer, der atter og atter gentog: „Du er dum . . . Cliff Evans, du er et nul."

En beslutning og en udfordring

Et barn er en tillidsfuld skabning. Cliff stolede uden tvivl på dem. Pludselig stod det helt klart for mig: Da der til sidst overhovedet ikke var nogen, der havde noget tilovers for Cliff Evans, sank han sammen på en snedrive og gik bort! Lægen kunne sådan set godt skrive „hjerteslag" som dødsårsag, men det ville ikke ændre noget ved min mening.

Vi kunne ikke finde 10 elever på skolen, som havde kendt Cliff så godt, at de som hans venner kunne gå med til begravelsen. Elevforeningens bestyrelse og en komité fra juniorklassen gik samlet til kirken og så passende bedrøvede ud for at være høflige. Jeg overværede højtideligheden sammen med dem; men jeg følte hele tiden, som havde jeg en blyklump for brystet — og en stor beslutning modnedes i mig.

Jeg har aldrig kunnet glemme Cliff Evans og heller ikke den beslutning. Han har været en udfordring til mig år efter år, i klasse efter klasse. Hvert eneste år kigger jeg opmærksomt op og ned ad rækkerne med de ukendte ansigter. Jeg ser efter slørede øjne, eller skikkelser der har „reddet sig en plads" i en fremmed verden. „Hør her, børn", siger jeg lydløst, „måske er der ikke noget andet jeg kan gøre for jer i år, men ikke én af jer skal komme til at gå ud herfra som en „ingenting". Jeg vil arbejde eller kæmpe til den bitre ende, jeg vil slås med samfundet og med skolebestyrelsen, men jeg vil ikke tillade, at én eneste af jer går ud herfra og mener om sig selv, at han er et nul."

For det meste — ikke altid, men for det meste — har jeg haft held med mig.

Forhold ikke noget menneske dets ret

Hvorledes kan vi nu anvende dette princip at lade hvert menneske få adkomst til sine retmæssige muligheder i vort liv? Lad os se på nogle muligheder:

Sammenligninger. Hvis jeg har børn, husker jeg så, at selv om alle børn ligner hinanden i mange retninger, så har hvert enkelt barn dog sine bestemte karaktertræk? Fornylig fortalte en elev mig, at hans forældre ustandselig mindede ham om de strålende resultater, hans ældre bror, som nu er en berømt kapacitet på kemiens område, havde opnået. Denne yngre søn har ikke de samme gaver, som hans ældre bror, men han har andre muligheder. Forældrene ville gøre denne søn en stor tjeneste, hvis de ville hjælpe ham at finde og fuldende disse muligheder og så acceptere ham på hans område, enten han så nogen sinde blev berømt eller ej. Bør man ikke bedømme et menneske ud fra de forsøg, han gør på at få det mest mulige ud af sine evner?

Almindelig anerkendelse som en guddommelig person. I verden bliver mennesker ofte accepteret eller ikke accepteret alt efter hvilken stilling eller hvilke stillinger, de indtager.

Jeg kørte engang sammen med en ven i hans vogn; vi skulle til et møde. Efter mødet sagde han til mig, at han skulle hen og aflevere en konvolut til en velkendt personlighed inden for Kirken. „Det varer kun et øjeblik at aflevere den konvolut. Er du ked af at vente?"

„Naturligvis ikke", svarede jeg.

Det var en kold vinteraften, og han tog bilnøglerne med sig, så jeg havde ingen mulighed for at starte motoren og få lidt varme fra varmeapparatet.

Der gik fem minutter, så en halv time, en hel — og til sidst var der gået halvanden time.

Da han kom tilbage, sagde han: „Ja, så kan vi godt køre!"

Jeg havde kendt ham længe, og vi var gode venner, så jeg tog mig den frihed at kommentere:

„Nu må du altså være så venlig ikke at misforstå mig", sagde jeg, „men jeg vil gerne stille dig et spørgsmål; det indbefatter et princip, der er meget vigtigt for mig."

„Det er i orden", sagde han, „hvad vil du så spørge om?"

„Forestil dig", svarede jeg, „at det var en af Kirkens store mænd, der skulle have ventet her i vognen, mens du afleverede den konvolut. Ville du så have ladet ham sidde og vente i halvanden time?"

Hver eneste sjæl er af stor værdi for vor himmelske Fader. Frelseren sagde:

„Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden jeres Fader er med i det... Frygt altså ikke; I er mere værd end mange spurve." (Matt. 10:29, 31.)

Og atter:

„Hvad mener I? Hvis et menneske har hundrede får, og et af dem farer vild, vil han så ikke forlade de nioghalvfems oppe på bjergene og gå ud og lede efter det, der fo'r vild?... Således er det ikke jeres himmelske Faders vilje, at en eneste af disse små skal fortabes. (Matt. 18:12, 14.)

Hans omsorg, Hans velsignelser, Hans kærlighed står til rådighed for alle.

Fællesrecitation for april måned 1969

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af marts måned af eleverne i kursus 10 og 18. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagsskolens forprogram fastesøndag.

KURSUS 10

(I dette skriftsted minder Paulus os på, at vi alle vil genopstå individuelt i forhold til den herlighed, som vi har opnået gennem vort liv her på jorden.)

„Solen har sin glans, månen sin glans og stjernerne igen deres glans: stjerne er forskellig fra stjerne i glans. Således er det også med de dødes opstandelse; hvad der sås i forkrænkelighed, opstår i uforkrænkelighed;"

(1. Kor. 15:41-42.)

KURSUS 18

(I dette skriftsted beskriver Alma genopstandelsens mirakel, når alle, som har levet på jorden, vil modtage deres udødelige legemer og blive fuldstændige.)

„Sjælen skal igen komme til legemet og legemet til sjælen; ja, og hvert lem og led skal igen komme til sit legeme; ja, der skal endog ikke gå et hår af hovedet tabt, men alle ting skal atter komme til deres rette og fuldstændige sammensætning."

(Alma 40:23.)

Nadververs for marts

Senior-søndagsskolen

„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud og Ham, som du har sendt, Jesus Kristus."

(Joh. 17:3.)

Junior-søndagsskolen

Frelseren sagde:

„Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger."

(Joh. 14:15.)

Darwin K. Wolford

rit.

rit.

Det er de små ting der tæller

AF LOUISE W. MADSEN

„Ubetydeligheder skaber fuldkommenhed, men fuldkommenhed er ingen ubetydelighed", svarede Michelangelo engang en ven, som undrede sig over, at han anvendte så megen tid på at fuldkommengøre sine store statuer. De timer, han tilbragte med at retouchere og polere, blødgøre ansigtstræk eller lægge mere styrke til muskler, give læber mere udtryk eller lemmer mere energi, resulterede i mesterværker, hvis skønhed og værdighed består.

Vi kan egentlig ikke sige, hvilke begivenheder der er store, og hvilke der er små i vort liv, eller hvilket lille ord vi siger eller lille gerning vi gør, der kan ændre vor kurs eller det indtryk, andre har af os. I vor stræben efter den fuldkommenhed, vor Fader ønsker, vi skal opnå, har de små såvel som de store ting betydning og viser vej.

De små ting, som tilsammen skaber vor personlighed, tæller. Små ufuldkommenheder nedsætter værdien af et ellers smukt værk. En uharmonisk tone i en symfoni, et modstridende penselstrøg på et maleri, en skarp stemme i et kor, en skrigende farve forkert anbragt, det er altsammen småting, men det er nok til at afholde hvert af emnerne fra at udfolde sig i sin fulde skønhed. På samme måde hindrer ufuldkommenheder i karakteren et menneske i at udfolde alle sine muligheder.

Små ting tårner sig op for øjnene af beskueren. Små uhøfligheder nedsætter os i en eller andens bedømmelse, selv om vi ikke almindeligvis opfører os på den måde. En værtinde kan forspilde charmen ved et smukt planlagt selskab ved én eneste vrangvillig handling eller ved en alt for stiv afhængighed af sine planer, så hun ikke tillader, at noget ændres eller at der skaffes plads til en uventet gæst. Bestandig at vise venlighed, både når man er under pres, og når alt er fred og ro, er en egenskab, der kendetegner en virkelig kvinde.

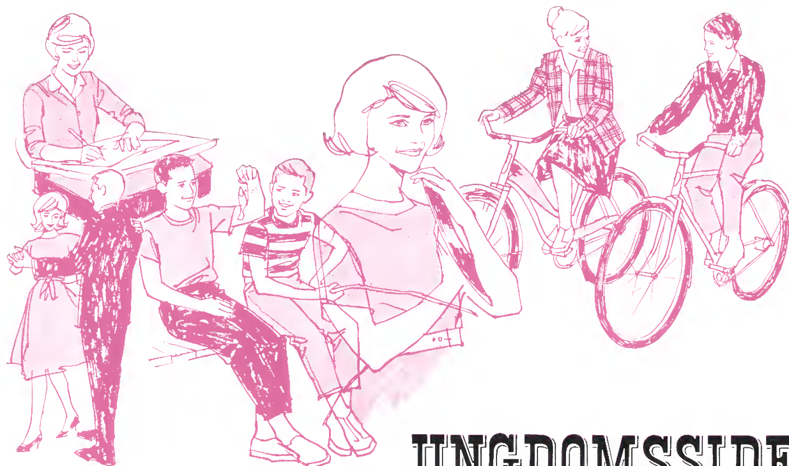
Et yndigt udseende kan blive ødelagt af blot én ting, der ikke er så yndig. Der er mennesker, som er tilbøjelige til at være ligegyldige over for hvilket indtryk de ved enhver lejlighed gør; de undskylder tit deres mangel på velplejethed med, at det tager så lang tid; de er alt for lidt interesserede i deres udseende til at være klar over, hvor generende det kan være for andre. At være passende klædt ved enhver lejlighed ligger inden for mulighedens ramme, men man mener ofte, at det er unødvendigt. En virkelig kvinde tænker over disse ting.

En skingrende stemme, et vredt blik eller en vred gestus, når man skal rette på et barn, efterlader et kedeligt indtryk. En ubetænksom moder gør dem, der er vidne til hendes opførsel, bedrøvede og modløse. Varige indtryk kan skabes gennem nogle få øjeblikkes ukloge handling.

Det er ved at blive tydeligt i denne tid med dens såkaldte overfladiske livsførelse, at der er stort behov for mere venlighed, mere brug for akkuratesse, mere ønske om at leve smukt, mere behov for, at vi skal interessere os for en acceptabel opførsel. Alt dette er måske kun små ting, men de hjælper os til at nærme os fuldkommenhed.

Følsomhed er en egenskab, vi bør beundre og søge at tilegne os. Følsomhed er et uselvisk forsøg på at vide, hvorledes et andet menneske vil tænke, handle og føle. Kernen i den er at stemme sig efter den kundskab. De, som har tilegnet sig denne egenskab, har let ved at omgås andre, inspirere dem til selvtillid og således forstærke deres personlighed. Følsomhed er en af de „små ting", som har stor betydning.

Herren dømmer os efter de små ting. Til den gode og trofaste tjener sagde Han: " . . . du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde." (Matt. 25:21) Vor evne til at bruge de små ting, forædler os og virker tiltalende på andre. ○

UNGDOMSSIDERNE

Et portræt af bønnen

AF DENNIS DRAKE

Bøn er en dialog, ikke en monolog. Den åbner en åndelig kanal mellem mennesket og dets udødelige Leder. Præsident McKay siger, at bøn er sjælens budskab. Sproget er ikke blot ord, men åndelige vibrationer.

Bønnen kan spå om vor fremgang. Hvis den er en sand afspejling af vore hensigter, vil den udtrykke det bedste i os alle. Bønnen indeholder dybe tanker, og den frembringer endnu dybere tanker. Den er en af nøglerne til visdom. Profeten Joseph blev belært af Moroni: „Glem ikke at bede, så du kan få en stærk ånd."

Bønnen kræver tro og opbygger denne, og giver os alle mulighed for at opleve følelser, som udtrykker taknemmelighed, ydmyghed og håb.

Bønnen skaffer lindring for de jordiske byrder, fordi man gennem den deler livets ansvar med en anden. Den er en styrkende forskrift, en modgift mod unødvendige bekymringer og kvaler og en virkekraft for yderligere åndelig stræben.

Bønnen giver mennesket lejlighed til ærligt at analysere sig selv. Den lærer os at se nøgternt og rigtigt på os selv. Det vil sige, at vi indser, at vi kun vurderes efter, om vi forstår at leve dette liv som individuelle mennesker, ved at bruge og udnytte vore egne talenter — ikke efter naboers og skole- eller arbejdskammeraters talenter.

Bønnen lærer os om, ja, den indrømmer virkelig, Guds eksistens. Den er et vidnesbyrd for troen, en daglig selvbiografi og et portræt af vor personlighed.

Bønnen kan ophæve enhver tvivl, fjerne al frygt, lede, inspirere og belære om de evige sandheder.

Er Gud virkelig død? SPØRG HAM!

Bemærkning fra forfatteren: Lynne Baker er et pseudonym for en 16 årig pige, hvis sørgelige erfaringer har frembragt denne gribende appel til de voksne.

Giv dig tid til at lytte

AF LYNNE BAKER

Vær villig til at lytte — ikke i morgen, heller ikke om en time, eller om morgenen, men NU. Hvis de kalder ved midnatstide, er det ikke i mangel af noget bedre at foretage sig. Når de behøver hjælp, bryder de sig ikke om at blive holdt hen. Hvis man holder dem hen, ødelægges chancen for at forstå hinanden med det samme. Intet menneske bryder sig om at føle, at det kommer sidst. Det ønsker at vide, at det er betydningsfuldt nok til at komme før storvasken eller et møde. Ja, endog før søvnen. Ordene „senere" og „når jeg får tid" skulle fuldstændig fjernes fra alle forældres og biskoppers ordforråd.

Spørg ALDRIG: „Er det vigtigt?" eller „tager det

lang tid?" Jeg tror ikke, at min biskop nogensinde har talt med mig uden først at have stillet dette spørgsmål. Selvfølgelig er det vigtigt! I det mindste er det vigtigt for vedkommende, ellers ville denne slet ikke have ulejliget nogen. Det er ligesom at være bange; ligegyldigt om angsten er berettiget eller ikke, vil man blive ved med at være bange. Hvis det betyder noget for den unge, må du også anse det for vigtigt, hvad enten det tager ti minutter eller tre timer. Afbryd ikke midt i det hele. Et menneske kan der ikke tændes og slukkes for.

Når du lytter, så lyt virkelig. Tænk ikke på, hvad du nu skal have til middag eller noget som helst andet. De unge kan se, om du virkelig er interesseret, eller om du bare gør dit arbejde — ja, som slet og ret en rutinesag.

Prøv dog at forstå, at det at vænne sig fra rusgifte og narkotika er noget af det sværeste i verden. Sig det til de unge uden omsvøb, når du fortæller dem om stimulanser. Sig ikke til dem, at de vil blive afhængige af marihuana. De ved, at de ikke kan blive afhængige af det rent fysisk, og det vil blot skabe mistillid. Men jeg kan fortælle dig, at det lige så godt kan være psykisk vanedannende. Det fører måske ikke til heroin, men man bliver vant til at have at gøre med illegale forbindelser, kommer i dårligt selskab, ens vidnesbyrd bliver overmandet, og ens selvrespekt forringes, så man gør ting, som man aldrig ville have drømt om at gøre før. Det kan bevirke, at man mister sine venner og enhver vilje til at prøve, fordi man føler sig så uværdig til at blive holdt af, at selv om man bliver det, kan man ikke rigtigt tro det eller acceptere det, og man føler det, som om man står alene.

De voksne skulle ikke lade som om, det ikke er en realitet, og at det ikke sker for deres børn, bare fordi de ikke ønsker det. De må se det i øjnene, før de kan overvinde det — dette gælder også for de unge.

Forfølg det ikke med det samme som et moralsk spørgsmål; gør først opmærksom på, hvad der er logisk forkert dermed. Lad de unge vide, at de er elsket under alle omstændigheder, men at du gerne vil have, at de skal være lykkelige, og at du ved, de kan være det. Mind dem ikke om tidligere nederlag — det skal deres kammerater nok sørge for.

Lad de unge vide, at de ikke er håbløse. De føler det allerede på den måde, og hvis du antager den holdning, vil det ikke inspirere dem ret meget til at foretage sig noget bedre.

Aflæg ofte dit vidnesbyrd. Lad ikke Gud være noget så fjernt, at du ikke kan forestille dig Ham som en person.

Vis dem, at du ikke er ligeglad. Det er vanskeligt for dem at forestille sig, hvorledes Gud kan drage omsorg, hvis intet menneske bekymrer sig for dem. En af grundene til at jeg var i stand til at tro, at Gud kunne være så god og barmhjertig, var at se den store kærlighed, der blev vist mig af flere af Kirkens medlemmer. Så kunne jeg forestille mig, hvilken vidunderlig kærlighed Gud, som er fuldkommen, kan udvise. Selvfølgelig var der mere, men dette var en stor del. Forvent ikke et mirakuløst svar på dine bønner straks, men vær tålmodig og det vil komme. Men alligevel føl og vid; når der er et akut problem, da kan du sige: „Hjælp mig nu", og hjælpen vil komme.

Hvis jeg blot med enhver hippi eller pseudohippi kunne dele den fred og glæde, som følger, når man gør det rigtige — det at vide at ens bønner er blevet besvaret, enten med ja eller med nej, og at vide, at Gud bekymrer sig nok til at svare.

Stimulanser er imod Visdomsordet. Det kan ikke siges for tit. Min veninde ville sværge på, at da vor himmelske Fader ikke sagde noget derom i Lære og Pagter, er marihuana, heroin og den slags i orden.

De, som siger, at et „skud" ikke er værre end øl, har uret, men da vi heller ikke er tilhængere af øl, hvad ligger der så i det forsvar?

Lykke er at vide, hvad der er rigtigt og så gøre det, ikke fordi man skal, men fordi man har lyst til det. At leve med sit „jeg" er det sværeste af alt. Det er let nok at afvise de andre, men det gør ikke en lykkelig. Før eller senere må man se i øjnene, at man ikke gør eller opnår det bedste, man kan, og det gør ondt.

I unge, som har en kærlig familie, et stærkt vidnesbyrd og gode venner, og som er blevet sparet for den elendighed, der kan komme ved en levevis så fjernt fra Evangeliets principper — vær taknemmelige! I er blevet velsignet meget, men bliv ikke så optaget i jeres egen styrke, at det ikke kan falde jer ind at hjælpe en af jeres søskende, der ikke har været så heldig. De er også børn af vor himmelske Fader med deres egne talenter, styrke og svagheder. Hjælp dem til at finde deres stærke sider og overvinde deres svagheder, og din glæde vil blive stor! („Når I har omvendt jer, styrk jeres brødre.") De unge vågner ikke bare op en morgen og siger til sig selv: „Jeg tror, jeg vil være hippi." I dets begyndende stadium er det mere en sidste brændende bøn om at blive hjulpet. Da jeg lod mit hår vokse og begyndte at gå med klokker, sandaler og minikjoler i kirke, var der ikke noget jeg ønskede mere, end at en eller anden ville lægge sin arm om mig og fortælle mig, at jeg var betydningsfuld og ikke behøvede at være hippi for at blive lagt mærke til.

Behandl det ikke som en spøg; der er ingen der bryder sig om at blive leet ad!

Sig ikke til dem, at de er dårlige, eller at deres venner er det. Sig hellere, at fordi du elsker dem, har du en bedre løsning. Oprørskhed kommer af at være blevet såret. De prøver at sige: „Du kan ikke ramme mig igen." Ligesom fyren, der siger op, for at komme en afskedigelse i forkøbet: „Jeg vil ikke give jer en chance til at vrage mig, jeg vil vrage jer først."

Hippier er også mennesker, med de samme ønsker, behov og følelser. Elsk dem, bekymr jer om dem ved at sige det til dem og ved at være der, når de har brug for jer. Hav ikke for travlt. Mind dem ikke om tidligere fejltagelser. Tro på, at de nok skal blive til noget. Betragt dem som individuelle mennesker. Opsøg dem; lad ikke altid dem komme til dig for at bede om hjælp. Mind dem om, at de er Guds børn, og at det er Hans vilje, at de skal få fremgang, og at de skal være lykkelige. ○

Scene fra „Den grimme Ælling". BYU studenter (stående) hjælper eleverne (i rullestol) fra „Utah State Training School".

EN DRØM ER IKKE NOK

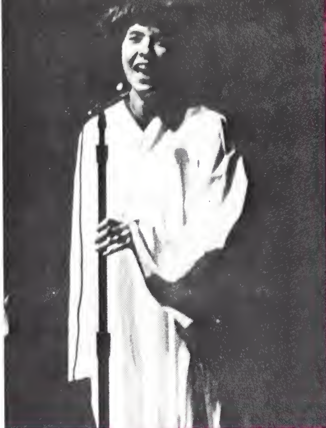
AF DONA GREGORY

Unge mennesker allevegne søger efter livets hensigt. De fleste af dem ønsker at være nyttige, at udføre et arbejde, at føle sig ønsket.. For nylig fandt en gruppe studenter i Utah, U.S.A., hvad de søgte efter. Gennem deres anstrengelser er det slør af frygt og tvivl, som de psykisk handikappede omgives med, begyndt at blive løftet.

For to år siden blev to unge mænd, som begge søgte efter en hensigt med livet, overtalt til at besøge „Utah State Training School" for handikappede børn i American Fork, Utah.

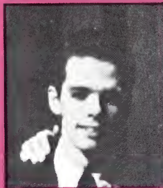
Hvad Larry Parks og Dustin Carsey fandt der, var børn, som havde samme behov for at blive elsket som normale børn, blot med den forskel, at disse individer forstod at give en enestående Kristuslignende kærlighed. De kendte ikke til fjender, men havde også kun få venner.

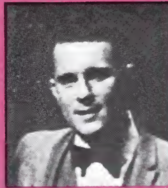
Der opstod øjeblikkelig kærlighed mellem Larry, Dusty og disse unge mennesker. Begge mænd blev kaldet som

Solist fra en koncert i „De handikappede børns uge".

Dustin Carsey og Larry Parks (til venstre) og Carol Anne Schuster.

ledere af skolens G.U.F., og de tilbragte begge deres søndageftermiddage der.

De opdagede snart, hvor stærkt de fleste af disse unge ønskede at lære, og de var imponerede af deres ærgerrighed. Skønt Dusty og Larry ikke var uddannede lærere, delte de deres kundskaber med børnene og var forbløffede over at opdage, at nogle havde smukke sangstemmer, andre havde en god rytmesans, andre igen læste godt, og de havde alle humoristik sans. De var talentfulde! På trods af deres tydelige handikap, kunne de optræde lige så godt, som alle andre. Præsident Hugh B. Brown bemærkede for nylig under indvielsen af en ny kirke på skolen: „Jeg har aldrig mødt en mand eller kvinde, som ikke på et eller andet punkt var min overmand."

Et ungt menneske, som var bundet til en rullestol, spurgte, om de ikke en dag kunne opføre et skuespil. Dette var ikke noget lille problem for Dusty, da de fleste af de, der ønskede at deltage, var i rullestol, og andre kunne ikke tale så godt. Men de kunne alle forstå, og de ønskede alle at give og at blive accepteret af de, der førte et normalt liv i en verden så forskellig fra deres egen.

At få andre til at se disse børn på samme måde, som Dusty og Larry så dem, blev en drøm. At få andre til at se deres talenter, kærlighed og påskønnelse, syntes lige så uoverstigeligt, som at flytte et bjerg med en tandstikker som vægtstang!

Så en eftermiddag foreslog Tamara Fowler, en fremragende ung kvinde i Brigham Young Universitetets drama-afdeling, at skueskillet „Den grimme ælling" skulle opføres af skolens børn i universitetets eksperimentale teater.

Dusty og Tamara udviklede den ide at lave et forudindspillet bånd ved hjælp af studenter fra BYU, så børnene kun ville behøve at bevæge læberne. Af hensyn til de, der var i rullestol, ville Dusty, Tamara, Larry og nogle ekstra kollegaer så klæde sig i lidet iøjnefaldende mørke klæder (så at børnene, klædt i kostumer i lyse farver, ville være opmærksomhedens centrum) og køre forestillingens virkelige „stjerner" fra scene til scene på skuepladsen.

Det var ikke alene vellykket, men forestillingen blev opført for et stående publikum, og ved slutningen var ikke et øje tørt.

Efter succesen med „Den grimme ælling" kom inspirationen til „De handikappede børns uge" på Brigham Young Universitetet.

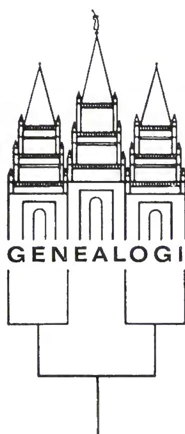
Carol Anne Schuster, en talentfuld jødinde, som var blevet omvendt til Kirken, prøvede også at finde en hensigt med livet. Hun havde forsøgt en karriere som sygeplejerske i New York City. Da hun kom til det resultat, at det var et forkert valg, tog hun til BYU og studerede tale og dramatik. Hun var også lige ved at opgive det, da hun opdagede Dusty, Larry og de mennesker, hvis handikap efterlader dem i det land, hvor man aldrig bliver voksen.

Idet hun benyttede alle sine talenter i denne retning, skrev og ledede hun koncerten til „De handikappede børns uge" — en koncert udført af næsten 175 handikappede børn fra Utah, med et børnekor, individuelle sangere og et rytmeorkester.

Efter opførelsen strømmede publikum om bag scenen for at lykønske børnene ikke af medlidenhed, men af virkelig taknemmelighed over at have opdaget en ny, lys side hos de psykisk handikappede.

I dag er det, der startede med at være en drøm, delvis blevet en realitet, fordi en gruppe mennesker var interesserede nok i at arbejde og gøre det til virkelighed.

En ny forenklet metode til indsendelse af navne til tempelarbejde

I de mange lektier om genealogi, som har været i DEN DANSKE STJERNE, er der gang på gang blevet fremhævet de profetiske udtalelser, som Profeten Joseph Smith har fremsat angående de levendes og de dødes frelse. Der har været lagt stor vægt på dette vigtige arbejde lige siden Profetens dage, og specielt i de sidste ti år. Dette arbejde vokser stadig, men der er et øjeblikkeligt behov for at genopvække de Hellige til forøget åndelighed og en genindvielse til Herrens værk. Det er et stort privilegium at arbejde på sine afdøde slægtninges frelse. Dette arbejde får tro og kærlighed til igen at blusse op i vort hjerte, ikke blot for vor egen familie, men også for vore medmennesker.

Genealogical Society (Genealogisk Forening) blev organiseret for 75 år siden med det udtrykkelige formål at fremme tempelordinansearbejdet og hjælpe de Hellige til at opfylde den hellige pligt, som påhviler os alle, over for vore forfædre. Foreningens arbejde er vokset og har udviklet sig så meget, at der i dag findes over 36 millioner kort over udført tempelordinansearbejde i Tempel-Index-Bureauet, 6 millioner familieskemaer i Foreningens arkiv, med beseglingsarbejde udført, og millioner af navne i andre kartoteker, som opbevares af Foreningen til fremtidig brug.

Efterhånden som arbejdet er vokset og vi har fået flere templer, har de Hellige reageret med forøget efterforskningsarbejde. Medlemmer af Kirken fra ethvert land hvor de er blevet indsamlet i Kristi fold, har gennem deres nye tro fået et ønske i deres hjerte om at hjælpe med til at frelse deres afdøde forfædre.

Efterhånden som Kirkens medlemstal vokser må der skabes nye metoder til at opfylde det voksende behov. Genealogical Society har, under Kirkens Første Præsidentskabs ledelse, i mange år udviklet og afprøvet ideer og planer for at forenkle dette arbejde. Der er også et stort behov for at finde mere effektive måder til at gøre oplysninger bedre tilgængelige for Kirkens medlemmer.

Efter disse års studium og eftertanke, under ledelse og vejledning af Kirkens ledere, er der nu blevet udviklet en plan eller et system, som vil gøre det lettere for Kirkens medlemmer at indsende navne til tempelordinansearbejde for deres afdøde slægtninge. En lille instruktionsbog med titlen Records Submission Manual (Håndbog for indsendelse af skemaer) er blevet udarbejdet til fordeling til Kirkens stave og missioner. Den beskriver systemet og forklarer i enkeltheder hvorledes alle Kirkens medlemmer kan anvende det nye system fra 1. oktober 1969.

Ved et møde, som blev afholdt den 3. oktober 1968, kort før Generalkonferencen, talte Ældste Theodore M. Burton, vicepræsident for Genealogical Society, til Regional-repræsentanterne for De Tolv og forklarede omhyggeligt dette nye program som gør det muligt at indsende individuelle navne til tempelordinansearbejde. Efter den nye plan, forklarede Ældste Burton, kan der udføres tempelordinansearbejde for enkeltpersoner, herunder separat besegling af hver person til vedkommendes forældre, i stedet for at måtte vente, indtil man har samlet alle medlemmer af en familie. Han beskrev i enkeltheder hvorledes vi kan bruge dette nye system, og skitserede dets fordele.

Vi giver her et kort resumé af Ældste Burtons bemærkninger.

Han gennemgik Genealogical Society's historie siden den blev oprettet for 75 år siden. Derefter viste han ved hjælp af billeder og kort den store udvikling den har gennemgået. Det blev fremhævet, at efterforskningsarbejdet var vokset og havde udviklet sig så meget, at der måtte findes hurtigere og lettere måder at behandle skemaerne på, hvad der er nødvendigt hvis Kirken skal opfylde den guddommelige opgave, som Herren har kaldet den til i sagen om frelse for de døde.

Siden Kirkens organisering har Herren altid tænkt på sit rige. Lige siden dens oprettelse ved Profeten Joseph Smiths medvirken har Herren forøget virkningen af sin Ånd på verden som helhed ved at udvikle nye måder at udføre tingene på. Denne udvikling har ledsaget Kirkens hurtige vækst. Efterhånden som Kirkens medlemstal voksede gik Herrens Ånd ud over hele verden, og nye rejse-, kommunikations- og publikationsmuligheder udviklede sig, efterhånden som behovet opstod. Lige fra Kirkens første tid har Herren tilstået, at der kom ny inspiration og nyt lys til verden, således at dampskibet, jernbanen, automobilen, flyvemaskinen, skrivemaskinen, radio, fjernsyn og moderne elektroniske processer kunne anvendes. Folk i verden har ikke været i stand til at se disse ting, men når vi tænker på den vækst som Herrens Kirke har gennemgået, lægger vi mærke til hvorledes Herren altid har sørget for tilstrækkeligt lys og sandhed til, at de Hellige kunne udføre det arbejde som Han har givet dem, specielt det arbejde som er så vigtigt for deres frelse.

Nu da det nye program er blevet udsendt i bogform, ventes en hurtig forøgelse af de navne, der indsendes til tempelarbejde. De Hellige opfordres til at afsluttet det arbejde, de har påbegyndt med de normale familieskemaer, inden 1. juli 1969. Efterhånden som disse skemaer bliver færdiggjort skal de indsendes til Genealogical Society til behandling. Efter 1. juli 1969 vil Foreningen ikke tage imod familieskemaer, som er udfyldt efter det gamle system. Dette vil så give Foreningens personale tid til at klargøre alle de skemaer, der har hobet sig op, og sende navnene til templet så ordinansearbejdet kan udføres. Foreningen vil ikke tage imod skemaer fra 1. juli til .1. oktober, for at den kan få renset ud i sine kartoteker.

Fra 1. oktober vil Foreningen derefter tage imod de nye individuelle skemaer. Der bør indsendes så mange skemaer som muligt efter den nye plan, på de individuelle skemaer. Det familieskema som vi kender nu, skal ikke ændres på nogen måde, men det vil kun være acceptabelt til indsendelse af navne og hele familier under særlige omstændigheder. For eksempel vil det blive anvendt til at samle oplysninger, hvis en enkeltperson ikke kan identificeres ud fra en enkelt kilde, og hvor det er nødvendigt med flere kilder for at fastslå identiteten. I disse tilfælde vil familieskemaet blive anvendt til indsendelse af oplysninger fra flere samlede kilder.

Fra 1. oktober 1969 skal alt arbejde indsendes efter reglerne for GIGANT-systemet, som er det navn det nye program har fået. De Hellige vil opdage, at det vil være enkelt og let at bruge. Det kræver ikke, at folk er efterforsknings-eksperter, men giver næsten enhver mulighed for at gå til den originale kilde. Ud fra disse kilder bliver oplysningerne om familiemedlemmerne indført på individuelle blanketter således som de findes på kildedokumenterne. Hvis oplysningerne er tilstrækkelige til at identificere den pågældende ud fra én kilde, vil tempelordinansearbejdet blive udført for ham.

Der vil blive udsendt yderligere oplysninger om systemet. Ved at læse håndbogen, vil de Hellige opdage, at det er en enkel lille bog, som er let at bruge, idet den skitserer en ukompliceret metode til at indsende navne til tempelordinansearbejde. ○

Thi den, som dømmer forhastet, skal selv blive dømt; thi hans løn skal være i overensstemmelse med hans gerninger; derfor skal den, der slår, blive slået af Herren igen. (Mormon 8:19)

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Budskabet i følgende redaktionelle artikel i Church News har gjort et så dybt indtryk på mig, at jeg gerne vil bruge det som mit budskab for denne måned.

Djævelen er en løgner

Den hellige Skrift lærer os, at Djævelen er en løgner og har været det lige fra begyndelsen.

Men han er ikke den eneste, for han forsøger at overtale alle andre til at blive som han selv er. Det lykkes ham i rigeligt mål for manges vedkommende, til hans egen store tilfredsstillelse.

Herren taler om denne tilbøjelighed i sine ord om Djævelen:

„Ja, han opægger deres hjerte til vrede mod dette værk og siger til dem: Bedrag og vær på vagt, så I kan tilintetgøre det; se, det skader ikke jer. Således smigrer han dem og siger, at det ikke er nogen synd at lyve, om man gør det for dermed at gribe et andet menneske i løgn, for at det kan tilintetgøres.

Således smigrer han dem og fører dem til sig, indtil han drager deres sjæl ned i helvede og fanger dem i deres egen snare." L.&P. 10:24-26)

Da uærlighed, uoprigtighed og tilbøjelighed til at „være fræk" er blevet en så stor del af livet i vore dage, er dette skriftsted en advarsel, der er på sin plads i dag.

Ligesom kriminaliteten er vokset så kolossalt i den senere tid, er det at lyve for at dække over uærlighed også vokset.

Bedrageri, at vise en falsk facade, fejlagtig fremvisen af kendsgerninger, og at være beregnende for at gøre os selv større, er altsammen en del af den samme ting.

At lyve er lige så forageligt som at stjæle. Ofte er det det samme, for ved at lyve stjæler man ofte folks gode navne og rygte. Det er en afskyelig form for snigmord af karakteren.

Dette gælder især i sådanne tilfælde, som der henvises til i ovennævnte skriftsted, hvor folk fortæller løgne i et forsøg på at tilintetgøre et andet menneske.

Mord er en forbrydelse, som der ikke findes tilgivelse for. Hvor nær ved dette er snigmord af karakteren?

Og hvor mange tilsyneladende respektable mennesker er der alligevel ikke, som hengiver sig til det!

Lad os rent ud spørge os selv: Hvis intet urent kan indgå i Himmeriges Rige, kan en løgner så komme der? Er han ren? Er der noget rent eller kristuslignende ved ham — eller hende?

Vi kan udmærket huske det evige sted, som Herren siger, at løgnere vil gå til — hvis de ikke omvender sig:

„Det er disse, der er løgnere, troldkarle, ægteskabsbrydere, horkarle og de, der elsker og øver løgn.

Det er disse, som lider Guds vrede på jorden. Det er disse, der lider den evige ilds hævn. Det er disse, der nedstyrtet til helvede lider den almægtige Guds vrede . . . " (L. & P. 76:103-106)

Hver gang folk lyver eller blot fordrejer sandheden, indgår de forbund med Djævelen, og han er næppe godt selskab for de Hellige.

Hvor helt anderledes er løgneren fra den sande Hellige, som forsøger at være et eksempel på Kri-

sti lærdomme! Hvor forskellige er ikke hans — eller hendes — motiver.

Den sande Hellige er en, som elsker sin næste som sig selv, som gør mod andre, således som han ønsker andre skal gøre mod ham; det er ham, som ikke dømmer, for at han ikke skal dømmes; det er ham, som tilgiver og er venlig, tålmodig og langmodig; det er ham, som søger forsoning med den broder, som han har uoverensstemmelse med, og gør det før han kommer til Guds alter for at dyrke Ham.

Den Hellige er den gode samaritaner, ikke en røver på vej til Jeriko. Den Hellige vil gå den ekstra mil og også give sin kappe, men vil aldrig stjæle en andens kappe, og slet ikke hans gode navn.

Den Hellige vil vide, at medmindre han elsker sin broder, som han har set, kan han ganske givet ikke elske Gud, som han ikke har set. Han tilgiver, men fordømmer ikke — han hjælper, men hindrer aldrig — han holder et lys frem, som andre måske kan se, men han blænder dem aldrig.

Så stærkt føler Herren angående det at lyve, at Han har sagt:

„Seks ting hader Herren, syv er hans sjæl en gru:

Stolte øjne, løgnetunge, hænder, der udgyder uskyldigt blod, et hjerte, der udtænker onde råd, fødder, der haster og iler til ondt, falsk vidne, der farer med løgn, og den, som sætter splid mellem brødre." (Ordspr. 6:16-19)

Damon og Pythias

Dionysios den yngre, der var hersker i Syrakus, havde på blot og bar angivelse dømt Pythias til døden. Denne bad da kun om tilladelse til først at drage til nabobyen og ordne sine sager. Han lovede at vende tilbage til den fastsatte dag, og rejste, efter at hans ven Damon havde stillet sit eget liv i pant.

Pythias rejse trak imidlertid i langdrag. Den dag, der var fastsat til hans død, oprinder. Folket samles, man kræver Damon til ansvar samtidig med at man beklager ham, men han går roligt døden i møde, sikker på at hans ven havde haft til hensigt at vende tilbage. Det frygtelige øjeblik nærmer sig allerede, da tusinde larmende råb pludselig forkynder Pythias ankomst. Han løber, han flyver hen til retterstedet, ser sværdet løftet over sin vens hoved, og under omfavnelser og tårer strides de nu om den lykke at måtte ofre livet for hinanden. Tilskuerne brister i gråd, og kongen selv iler ned fra tronen og beder dem om tilladelse til at måtte være med i deres venskab.

Saint Barthélémy (d. 1895)

Mindeplade afsløret

Lørdag den 21. december 1968 afsløredes i kirken på Maglegårds allé i Søborg en mindeplade for danske mormoner, som emigrerede til Utah.

Folkebladet for Gladsaxe Kommune bragte fredag den 27. december 1968 følgende stort opsatte artikel med billede fra begivenheden:

> Pionerer mindet i Gladsaxe
> Daughters of Utah Pioneers har skænket en mindetavle til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Borgmester Erhard Jacobsen afslørede tavlen.

Mormonernes samlingssted i Gladsaxe, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på Maglegårds allé, var lørdag aften rammen om en særlig begivenhed, idet borgmester **Erhard Jacobsen** afslørede en mindeplade for 14,000 danske mormoner, som emigrerede til Utah i årene 1850 til 1930.

Det er organisationen Daughters of Utah Pioneers, der har skænket mindetavlen til den danske menighed. Inskriptionen på tavlen lyder som følger:

„Den danske mission.

1. maj 1850 ankom Peter O. Hansen til København fra Amerika, i juni fulgt af Erastus Snow. De indførte Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og dens lære i Skandinavien. Den 15. september blev den første gren, med 50 medlemmer, organiseret i København. De første emigranter forlod Danmark i januar og marts 1852 og ankom til Saltsødalen 16. oktober; en gruppe på 294 afrejste 1. december samme år. 1850 til 1930 omvendtes 26,656 danskere til Evangeliet. 13,984 samt et ubekendt antal småbørn emigrerede til Utah."

Missionspræsident Don L. Christensens bedsteforældre var blandt de første danske mormoner, som rejste til USA, og han er nu „vendt tilbage" til Danmark for at virke som leder af den danske mission i et par år. Hjemme i staterne er han forretningsmand, og dette arbejde vender han tilbage til igen, når han rejser hjem med sin kone og sine fem børn.

Don L. Christensen sagde under højtideligheden i kirken, at han som barn lærte at elske det lille land, og at det havde været en drøm hos hans fader, at han skulle vende tilbage som missionær.

Også borgmester Erhard Jacobsen talte. Han glædede sig over, at han havde lejlighed til at komme i kirken for første gang, og han understregede, at Jesu Kristi Kirke var velkommen i Gladsaxe. Han fandt, at Kirken stod for noget ægte.

Dette understregedes på smukkeste vis af Danmarks Mormonkor, som var med til at gøre højtideligheden festlig.

Missionspræsident Don L. Christensen (til højre) hilser på borgmester Erhard Jacobsen efter afsløringen af mindetavlen.

Borgmester Erhard Jacobsen på talerstolen.

DÅB:

Kolding: 13. april 1968:

Caroline Laurine Krab, døbt af ældste Richard Sorensen, håndspålæggelse ved ældste Kim Lundeen.

København Nordre Gren: 25. september:

Lisbeth Rugaard-Olsen, døbt af broder Ole Aarenstrup, håndspålæggelse ved broder Flemming Hall.

14. september:

Sara Eleonora Urania Andersen, døbt af ældste Alva Jensen, håndspålæggelse ved ældste David Lewis.

5. oktober:

Linda Sieling, døbt af broder Benny Arvid Lindén, håndspålæggelse ved broder Hans Billeskov Jansen.

Jan Meilsøe, døbt af broder Per Meilsøe, håndspålæggelse ved samme.

Amager Gren: 26. oktober:

Ingvald Hardland Jacobsen, døbt af ældste Dan Lee Dahlgren, håndspålæggelse ved ældste Larry Elton Fjeldsted.

Marna Ludovica Blåsvær Jacobsen, døbt af ældste Dan Lee Dahlgren, håndspålæggelse ved ældste Larry Elton Fjeldsted.

2. november:

Ruth Helena Jacobsen, døbt af ældste Larry Elton Fjeldsted, håndspålæggelse ved ældste Robert F. Rameson.

Aabenraa: 1. november:

Walter Herman Lehmkuhl, døbt af ældste Gregory Charles Martin, håndspålæggelse ved ældste Theo Allan Hymas.

Frederikshavn: 2. november:

Annelise Christensen, døbt af ældste Robert Harris, håndspålæggelse ved ældste Philip Anderson.

København Gren: 2. november:

Kim Højer Sønderby, døbt af broder Svend Aage Sønderby, håndspålæggelse ved samme.

6. november:

Kathrine Andrea Knudsen, døbt af ældste Neils Thomas Eskelsen, håndspålæggelse ved ældste Terry Hymas Reed.

Nordsjælland Gren: 20. september:

Lars Peter Birk Jakobsen, døbt af broder Arne J. Jakobsen, håndspålæggelse ved samme.

2. november:

Anne Hjarup Andersen, døbt af broder Poul B. Andersen, håndspålæggelse ved samme.

København Gren:

5. oktober:

Helle Zola Hansen, døbt af broder Ole Zola Hansen, håndspålæggelse ved samme.

16. november:

Jens Peter Kristensen, døbt af broder Magnus Olesen, håndspålæggelse ved ældste Enoch Andersen.

7. december:

Ulla Birgitta Nielsen, døbt af ældste Marvin Poulsen, håndspålæggelse ved ældste David Christensen.

København Nordre Gren:

20. oktober:

Lilian Inge Palm Bagge, døbt af broder Søren Edsberg, håndspålæggelse ved samme.

Amager Gren:

14. december:

Edele Marie Henckel, døbt af ældste Robert R. Rameson, håndspålæggelse ved samme.

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren: 3. november:

Harry og Tove Albertsens datter, **Eva Albertsen,** velsignet af sin fader.

København Gren: 1. december:

Bhupan og Britta Annette Christiansen Singapures datter, **Narenda Singapure,** velsignet af broder Johan Benthin.

Amager Gren: 24. december:

Gert Flemming Hansen og Stella Bramm Vejnaa Hansens søn, **Jan Michael Hansen,** velsignet af broder Jens Palle Hatting.

Poul og Grethe Marie Gades søn, **Carsten Gade,** velsignet af broder Flemming V. Eliasen.

Odense:

2. juni 1968:

Benny Uffe og Anne-Lise Christensens søn **Ryan Steve Jepsen Christensen,** velsignet af broder Charles J. Larsen.

København Gren:

2. november:

Preben Devantier og Marie Louise Jensens datter, **Line Devantier Jensen,** velsignet af broder Jens Kristoffersen.

Aarhus:

3. november:

Jørn Holm og Randi Bendtsens søn, **Ian Holm Bendtsen,** velsignet af sin fader.

Tabernakelkoret i TV

Den danske TV-udsendelse «Horisont» den 30. oktober 1968, med genudsendelse den 5. november, drejede sig om præsidentvalget i De Forenede Stater, og udsendelsen afsluttedes med, at Tabernakelkoret sang «America» samtidig med at der vistes et billede af koret i Tabernaklet i Salt Lake City.

Det var en betagende oplevelse!

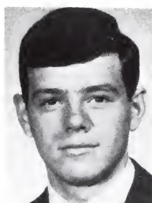

Ny bogtrykker på Missionskontoret

Den 7. november er ældste **Bill Laursen** blevet kaldet som bogtrykker på Missionskontoret.

Ældste Laursen er født den 26. februar 1948 som søn af Edward og Vivian Laursen, Standardville, Utah, og kom til Danmark den 13. juni 1967. Han har arbejdet i Hjørring, Skive, Aalborg, Aarhus og Rødovre, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Laursen i det ansvarsfulde arbejde, der nu er pålagt ham!

MISSIONÆRANKOMST:

Følgende missionær er ankommet til den danske mission:

8. december:

Michael Glen Elison fra Oakley, Idaho, beskikket til at arbejde i Søborg.

MISSIONÆRAFLØSNING:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

Den 8. november er ældste **Gail H. Jeppesen** fra Oaklay, Idaho, blevet hæderlig afløst fra sit arbejde i den danske mission efter sidst at have arbejdet i Kolding.

14. november:

Edeltraud Ursula Michael fra Kaysville, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Connie LaVerne Smith fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Wylene Beth Brown fra Sugar City, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Horsens.

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

30. november:

Emmy og Enoch Andersen fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

12. december:

Thomas Gronbech Harlow fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Norman Koch Andersen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Silkeborg.

Richard Loyd Harrison fra Orange, California, efter sidst at have arbejdet i Hjørring.

Stan Stevens fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Vejle.

Robert Harris fra Brigham City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Frederikssund.

Doyle Nielsen fra Godding, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Roskilde.

Paul Leishman fra Wellsville, Utah, efter sidst at have arbejdet i Århus.

Ordinationer:

Vejle:

9. juni 1968:

Johannes Sørensen ordineret til diakon af broder Knud Bent Andersen.

16. juni:

Bent Bisgård ordineret til præst af broder Niels Holger Klausen.

København Nordre Gren:

22. september:

Jørgen Richard Windfeld Schmidt ordineret til diakon af broder Jørgen W. Schmidt.

13. oktober:

Kim Torben Johannessen ordineret til diakon af broder Preben Johannessen.

København Gren:

20. oktober:

Johan Stenholm Koch ordineret til diakon af broder Jens Kristoffersen.

27. oktober:

Aage Amandus Bruun ordineret til diakon af broder Torkil Dressø.

Odense:

27. oktober:

Per Jepsen Larsen ordineret til diakon af broder Charles J. Larsen.

Kenneth Johannes Larsen ordineret til diakon af broder Ole Køster.

Amager:

3. november:

Leif Angelo Thomsen ordineret til præst af broder Bent Dideriksen.

Finn Dalum Larsen ordineret til præst af broder Jens Palle Hatting.

10. november:

Ernst Bent Persson ordineret til lærer af broder Flemming Vilhelm Eliasen.

Aalborg:

3. november:

Poul Erik Christensen ordineret til diakon af broder Leif Klitgaard.

København Gren:

6. oktober

Finn Poulsen ordineret til diakon af broder Jens Kristoffersen.

17. november:

Jørgen Erik Hansen ordineret til diakon af broder Svend Aage Christensen.

Silkeborg:

17. november:

Niels Ib Christensen ordineret til diakon af broder Novi K. Sørensen.

Kurt Willemann ordineret til præst af broder Novi K. Sørensen.

Allan Bruun ordineret til præst af broder Novi K. Sørensen.

Dieter Hansen ordineret til præst af broder Novi K. Sørensen.

Aalborg:

24. november:

Vagn Nielsen ordineret til lærer af broder Anton Falden.

Esbjerg:

24. november:

Kai Erik Nielsen ordineret til præst af broder Carl-Johan Grabe.

Amager Gren:

11. december:

Aage Jensen ordineret til diakon af ældste Thomas Gronbech Harlow.

Hilsen fra Amerika

Søster **Mary G. Sorensen** og hendes søn, **David,** sender fra Amerika de kærligste hilsener til alle søskende og venner i Danmark med de bedste ønsker om et godt og velsignet nytår.

Bryllup i Amerika

Tidligere missionær i den danske mission, **Richard E. Spencer,** viedes den 27. december i Idaho Falls Templet til Kaylin Kesler. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Master M-Mands belønning

Den 20. oktober 1968 fik broder **Leif Klitgaard,** Aalborg, overrakt Master M-Mands belønning og nål efter tre års arbejde på dette dejlige G.U.F.-program.

Broder Klitgaard skriver: „Mit ønske er, at mange unge vil få øjnene op for det dejlige arbejde dette program er, med al den udvikling, man får."

Stjernen ønsker broder Klitgaard til lykke med den sjældne udmærkelse!

Hilsen fra Amerika:

Fra deres hjem Inglewood, California, sender søster Paula Hansen og hendes datter Grethe Caspersen de kærligste hilsener til alle, der stadig kan huske dem.

Dødsfald:

Aalborg:

Den 5. november døde søster **Ulla Romerdal Larsen,** 52 år gammel. Æret være søster Larsens minde!

København Gren:

Den 12. november døde søster **Martha Marie Nielsen,** 69 år gammel, og blev begravet fra Kirken på Priorvej den 15. november. Æret være søster Nielsens minde!

København Gren:

Den 16. november døde søster **Johanne Margrethe Othilie Poulsen,** 87 år gammel. Æret være søster Poulsens minde!

At gøre os selv – og andre – fortræd

AF RICHARD L. EVANS
af De Tolvs Råd

Der findes to uacceptable antagelser: den antagelse at vi kan skade os selv uden at skade andre, og den antagelse at vi kan skade andre uden at skade os selv. Jeg kom til at tænke på den amerikanske naturforsker og opdager, John Muirs ord: „Hvis vi prøver at hakke noget ud for sig selv, opdager vi at det er fæstet til alt andet i universet." [1] Vi er allesammen indbyrdes forbundne. Unge mennesker kan ikke gøre sig selv fortræd uden at gøre deres forældre og alle de mennesker de er en del af fortræd. Vi fører allesammen med os de andres rygte og interesser såvel som vore egne — familiens og venners, samfundets og landets. Børnenes succes er forældrenes succes. Børnenes sorg er forældrenes sorg. Hvis et menneske nyder ting, som svækker hans fysiske eller mentale egnethed, mister han i nogen grad hvad han kunne have været, hvad han kunne have gjort, og verden mister det — og hans kære mister det. Hvis et menneske ved et forkert eller tåbeligt valg, ved ligegyldighed over for kendsgerninger, bliver syg eller kommer til skade eller hans evner svækkes, må andre tage sig af ham. Hvis et liv går tabt før tiden, eller bliver svagere, bliver verden svagere. For nogle århundreder siden sammenfattede den engelske digter John Donne i nogle bevægende, nøgterne ord det som er blevet sunget og sagt: „Intet menneske er en ø, helt for sig selv . . . Ethvert menneskes død gør mig mindre, fordi jeg er knyttet til menneskeheden. Send derfor aldrig bud for at få at vide, hvem klokken ringer for; den ringer for dig." [2] Vi kan ikke gøre os selv fortræd uden at gøre andre fortræd. Vi kan ikke gøre andre fortræd uden at gøre os selv fortræd. Alt dette burde unge mennesker — ja, i virkeligheden vi alle — huske på, thi i fremgang eller sorg hører familie, venner, slægtninge til hinanden, og hvis vi skader os selv eller misbruger vort liv, går skaden også over på andre. „Intet menneske er en ø."

1 John Muir: „My First Summer in the Sierra."
2 John Donne, i en betragtning af det syttende århundrede.